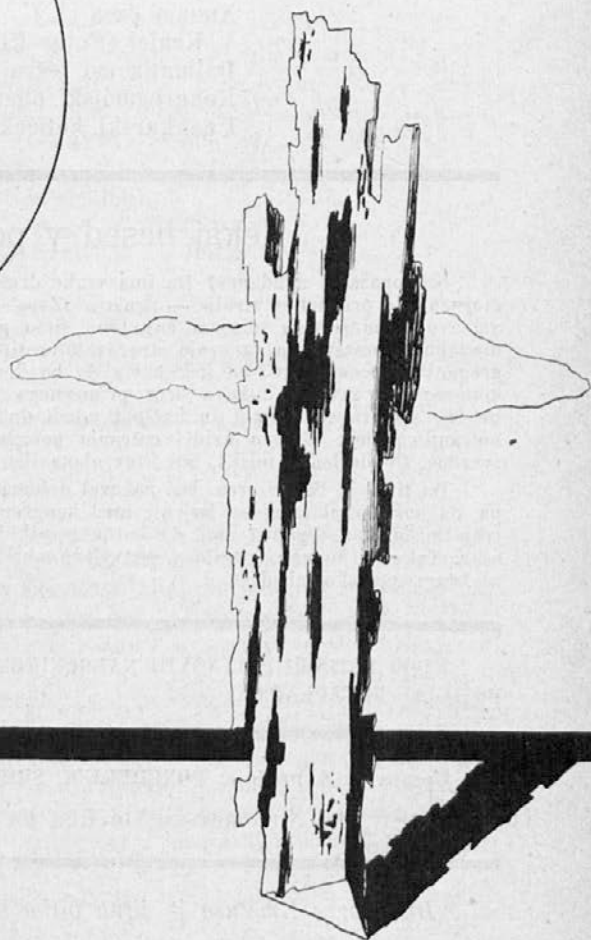
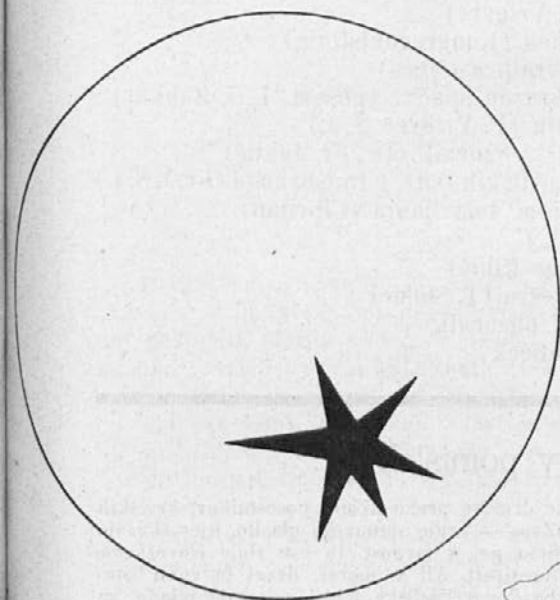

POŠTNINA PLACANA V GOTOVINI

NAŠA ZVEZDA

V

030026448

1935-36

1-2

»Naša zvezda«, dijaški kongregacijski list, V. letnik. V šol. letu 1935/36 bo izšel v desetih številkah. Naročnina za dijake 18 Din, za nedijake 25 Din. Posamezna številka 3 Din. Za Avstrijo 3 šil., za Italijo 7 lir.

Založnik in izdajatelj: Vodstvo dijaških marijanskih kongregacij v lavantinski in ljubljanski škofiji. Za založništvo in uredništvo odgovarja dr. Ign. Lenček.

Uredništvo: Dr. Ignacij Lenček, Št. Vid nad Ljubljano, Zavod sv. Stanislava, P. Venceslav M. Vrtovec S. J., Ljubljana, Zrinjskega c. 9.

Uprava: P. Leo Božič O. T., Ljubljana, Križanke, Napoleonov trg 1. — Ček. rač. 16.098.

Tisk in klišei Jugoslovanske tiskarne v Ljubljani (K. Čeč).

VSEBINA 1.-2. štev.: Nova Zvezda (I. Lenček)

Bistvo MK (P. Vrtovec)

Po celjskih dneh (Kongreganistinja)

Roženvenska kraljica (Vera)

Mi sejemo v brazde spočite (pesem, L. J. Žabkar)

Cvetje v poletju (P. Vrtovec S. J.)

Slovenski dijaški vzornik (Dr. Fr. Jaklič)

Zborovanje avstrijskih DMK v Innsbrucku (Fr. J. S. J.)

Pismo o verskem doživljanju (Ciprijan)

Nimam časa (L.)

V Krnici (Peter Ribič)

Dalmatia est terra (T. Mušič)

Kongregacijski obzornik

Ugankarski kotiček

Nekaj besed v pomislek . . .

Kaj opažamo dandanes? Da ima vsako društvo preko hišnih posestnikov, brivskih mojstrov do prijateljev živalic — društvo »Zoo« — svoje stanovsko glasilo, kjer skušajo vsi svojim idejam in težnjam najti čim širšo pot v javnost in vse sloje človeškega družabnega organizma za svojo stvar zainteresirati. Ali si moreš, dragi in vneti kongreganist, predstavljati, na kak način da bo kongregacijska misel zajemala mlade, za kongregacijo zavzete duhove brez primerne in odgovarjajočega glasila, ki naj bo učitelj, svetovavec, vodnik in kažipot mladi duši v času razburkanih valov in težkih notranjih bojov. Gotovo uvidiš notranjo potrebo, da čitaš svoj stanovski list »Našo zvezdo«. Če dosledno misliš, boš brez obotavljanja pritrdil. O obojnem smo prepričani.

Da ti je N. Z. pri srečju, boš pokazal deloma tako, da jo boš sam rad čital, še bolj pa, da boš skrbel za njeno širjenje med kongreganisti in nekongreganisti. To leto bodi tvoje geslo, kongreganist moj, da kot naročnik N. Z. pridobiš še enega novega naročnika. Tako se bo naše glasilo v podvojeni meri razmahnilo in razvnelo mlada srca za kongregacijsko misel.

KDOR PRIDOBI PET NOVIH NAROČNIKOV, SE MU BO LETOŠNJI LETNIK N. Z. POŠILJAL BREZPLAČNO.

Uprava N. Z. uraduje: **PONEDELJEK, SREDO IN PETEK OD 11.—12. URE.**

Novembrska številka bo imela 24 strani.

Duša brez Kristusa je žitna bilka brez zrna.

P. Jordan.

»Pravi kristjan se veseli zemskih stvari, ki mu pripravljajo veselje; a takó, da se ne briga, če izginejo.«

Newman.

V. letnik

1935-36

1.-2. štev.

Nova Zvezda

Že v peti letnik stopa naše glasilo, Naša Zvezda. Na zunaj ima novo obliko — znotraj hoče biti prenovljena, pomlajena, bogata.

Vse pa za Te, kongreganist, kongreganistinja.

*

Program Naše Zvezde je program kongregacije. Na zborovanju delegatov v Ljubljani, tik pred velikim našim evharističnim kongresom, smo se zopet vanj poglobili. Morda nismo še nikdar tako izključno, tako odločno in tako zavestno govorili o njem kot v onih dneh. Prav je bilo tako, vsi smo to čutili.

Spet se bolje zavedamo, kaj hočemo:

globokovernih katoliških fantov in deklet,
zaskrbljenih za svojo duhovno rast po sv. Evharistiji,
prešinjenih ljubezni do Kristusa Kralja in do Marije,
zvestih hčera in sinov svete Cerkve,
prepričanih nosilcev katoliških načel,
doslednih v besedah in dejanjih,
močnih in vztrajnih v borbi za Kristusa in njegovo kraljestvo,
apostolov resnice, ljubezni in pravice,
zanesljivih stražarjev svojih verskih in narodnih svetinj!
Sestre in bratje, taki hočemo biti!

*

Jasen in lep je cilj — a težka je pot, strma in ozka, lahko zgrešljiva. Naša Zvezda bi Ti rada stala na tej poti ob strani: za vodnico in v pomoč. Vse v njej bo pisano iz tega namena. Zato čitaj in študiraj svoje glasilo, poslušaj njegovo besedo in razmišljaj o njej! Nič naj ne gre brez koristi mimo Tebe! Zvezda Te bo vodila, če se boš res pazno oziral nanjo in sledil njenemu svitu, njeni luči!

Pa skrbí, da bo vodila tudi druge! Luči in svetlobe te Zvezde jim daj; smatraj širjenje Naše Zvezde med kongreganisti in drugimi dijaki za svojo apostolsko nalogo. Z Zvezdo širiš njen program, svoj kongregacijski program, veliko kongregacijsko misel: Za Kristusa z Marijo! Zato ne rečem preveč, če trdim, da boš s širjenjem Zvezde pomagal graditi kraljestvo Kristusovo v sreih svojih tovarišev in tako res vstopil v veliko armado Kristusovih apostolov današnjih dni!

Ona pa, ki je Zvezda Naše Zvezde, naj nam vse leto pošilja svoje pomoči in svojega blagoslova!

Ign. Lenček

Bistvo M. K.

Vprašanje o bistvu M. K. je za nas življenske važnosti. Potrebno je predvsem, da so si tisti, ki naj igrajo vodilno vlogo v kongregaciji, o tem vprašanju na jasnem, kajti oni morajo tudi drugim posredovati pravi pojem M. K. Zato morajo vedeti, kaj je M. K., kaj hoče in kako hoče doseči svoj namen. Pri vprašanju o bistvu M. K. gre za vse tisto, kar je M. K. bitno in svojstveno in brez katerega M. K. ni — in zato tudi ne sadov, ki jih moramo pričakovati od nje.

V čem je torej bistvo M. K.? — Takoj v začetku Splošnih pravil je označen namen in bistvo M. K. Tu stoji najprej: »M. K., ki jih je ustanovila Družba Jezusova in potrdila sveta stolica, so **verske družbe**...« So verske družbe zato, ker jih je Cerkev kot take potrdila in je od Cerkve pooblaščen duhovnik njen prvi voditelj. Le-ta nosi zadnjo odgovornost v M. K. in zato ima vedno in povsod tudi zadnjo besedo. Njega ne volijo in tudi ne potrjujejo kongreganisti: za svojega skupnega duhovnega očeta ga prejmejo od Cerkve, za voditelja svojih duš.

M. K. je verska družba tudi zato, ker je vsa usmerjena v izoblikovanje verskega človeka. Prvo pravilo namreč nadaljuje in pravi, da ima M. K. namen »gojiti v svojih udih iskreno pobožnost, spoštovanje in ljubezen do preblažene Device Marije, po tej pobožnosti in v varstvu tako dobre Matere vernikom pripomoči, da postanejo dobri kristjani, ki si iskreno prizadevajo posvetiti se vsak v svojem stanu, goreče skrbeti, kolikor dopušča njih družabno stališče, da rešujejo in posvečujejo druge ter branijo Cerkev Jezusa Kristusa pred napadi brezbožnih ljudi.«

Če hočemo priti do temeljev M. K., moramo te njene namene natančneje premisliti.

Prvi namen kongregacij je gojitev pobožnosti do Marije. Marijo častiti so dolžni vsi verniki. Saj je mati našega Odrešenika in tudi naša Mati. Posredovala nam je tistega, ki je naše življenje. Trpela je z njim in ga darovala za nas, in je naša soodrešenica. Po božjem sklepu ni mati samo individualnemu Jezusu, marveč je mati tudi njegovega skrivnostnega telesa in vseh njegovih udov. Marija je hranila Jezusa s svojim mlekom, ga varovala, ogrevala, nosila, ona je vodila njegove prve korake v svet in ga spremila do njegove zadnje poti. Prevedimo vse to v duhovni pomen in spoznali bomo Marijino vlogo v našem katoliškem življenju. Zato jo moramo vsi častiti, spoštovati in ljubiti.

Moramo mi kongreganisti gojiti kakšno svojevrstno pobožnost do Marije mimo splošno katoliške? Nikakor ne. Zakaj pa se imenujemo Marijina kongregacija in tako poudarjamo Marijino češčenje? Zato, ker je Marija naša glavna zaveznica. Kongregacija je Mariji oficijelno, po Cerkvi izročena v varstvo. Vsaka kongregacija jo mora po 3. pravilu priznati za svojo prvo zaveznico in eno njenih skrivnosti ali imen vzeti za naslov. Pri sprejemu se kongreganist slovesno zaveže, da ji bo zvesto služil in skrbel po svojih močeh, da ji bodo tudi drugi služili. Tudi ta zaveza ni zgolj privatnega značaja, marveč je sprejeta in potrjena pred duhovnikom, predstavnikom Cerkve. — Zato pa, pravi 40. pravilo, »morajo kongreganisti gojiti do Marije prav posebno pobožnost: naj si prizadevajo njene odlične kreposti posnemati, nanjo stavijo vse svoje zaupanje, in naj se med seboj spodbujajo, da jo ljubijo in ji služijo s prav sinovsko ljubeznijo.« Kakor nas je pri sprejemu Cerkev še posebej izročila v varstvo, tako smo istočasno tudi mi sprejeli novo dolžnost, da se odlikujemo v ljubezni do nje. Gojitev in razširjanje te pobožnosti ni nekaj sporednega, priložnostnega v Marijini kongregaciji, marveč je njena bistvena, od Cerkve ji poverjena naloga.

Kako naj praktično častimo Marijo, to ne spada sem. Pač pa moramo reči, da mora biti to stalen predmet kongregacijskih nagovorov. Stalen, to je ne le pri pouku kandidatov, marveč bodi zlata nit, ki se vleče skozi vse kongregacijsko življenje.

Toda s tem ni nikakor rečeno, da se vse naše duhovno življenje suče samo okrog Marije. Kajti naše 1. pravilo nadaljuje: »Po tej pobožnosti in v varstvu tako dobre Matere, nam hoče kongregacija pripomoči, da postanemo **dobri kristjani**, ki si iskreno prizadevajo za lastno posvetitev.« Pobožnost do Marije ni torej zadnji namen kongregacije. Ona nas vodi globlje in višje: mi moramo priti do Sina, ki ga nosi Mati na svojih rokah in ki je blagoslovljen sad njenega telesa in obenem predragocen sad pobožnosti do Marije. Zanj je ona vsa živela kot pač le takšna mati more za takšnega Sina, in zanj hoče, da živimo tudi mi. Noče nas imeti samo za kakršnekoli »dobre kristjane«, marveč za Kristusove učence, ki si iskreno prizadevajo za najvišje, najpopolnejše, za dosego **svetosti**. Gre za katoličana, v katerem živi Kristus kakor je živel v Mariji. Gre za to, da živimo ves Kristusov nauk v vsem življenju. Gre za **heroično ljubezen do Kristusa**. Gre za **popolnega katoliškega človeka**.

Hudo se motijo, ki mislijo, da je v vnanjih vajah Marijine kongregacije vse življenje MK. Vse naše zunanje delo mora gojiti notranjo pobožnost, tisto neizmerno in brezpogojno predanost Kristusu in njegovi službi. Marijina kongregacija kot taka izgubi svoj pomen in namen, če jo ponižamo na stopnjo kakršnekoli katoliške organizacije z minimalnimi verskimi zahtevami. Marijina kongregacija ima na svojem programu iskreno prizadevanje za dosego svetosti, ali pa ni Marijina kongregacija! S tem ni rečeno, da morajo biti vsi kongreganisti že popolni in sveti. Morda se še borijo s svojimi strastmi in grehi, tudi s smrtnimi, in večkrat bo tako; pač pa mora imeti vsak kongreganist iskreno, gorečo željo za popolnostjo in svetostjo. In če nima še te »iskrene«, močne želje, mora imeti vsaj željo po tej želji. Kdor pa se tej želji odreče in hoče zavestno ostati na stopnji povprečnega katoličana, ta odločno ne spada v Marijino kongregacijo. Zato nam je jasno, da niso vsi za kongregacijo, da je kongregacija za **elito**, za tiste, ki so izbrani iz množice. Tudi med člani te elite bo še vedno veliko razlike, zato bo zelo koristno, če med njimi izberemo najboljše ter jih izšolamo v posebnem odseku, da bodo dober kvas v kongregaciji sami.

Bitna naloga Marijine kongregacije je torej, da goji v svojih članih **stremljenje za svetostjo**. Da ga goji ne le priložnostno, marveč v vsem svojem delovanju. To je naša »marka«, kateri se moramo skušati približati z vsemi svojimi močmi. Marijina kongregacija, ki bi se — poleg redkih svojih shodov — zanimala na svojih sestankih za vsa mogoča vprašanja, ne bi pa posvečala gojitvi duhovnega, nadnaravnega življenja dovolj pažnje, bi nosila samo ime Marijine kongregacije, ne pa njenega duha in temeljnega stremljenja.

Iz živega notranjega življenja, iz težnje za svetostjo izvira **apostolsko delovanje**. Kongreganisti, nadaljuje 1. pravilo, morajo »goreče skrbeti, da rešujejo in posvečujejo druge ter branijo Cerkev pred napadi brezbožnih ljudi.« S temi besedami je podan popoln in vseobsežen program apostolskega udejstvovanja, ki spada v bistvo in namen Marijine kongregacije.

Kakor ni prave ljubezni do Boga brez ljubezni do bližnjega, tako tudi ne more biti prave Marijine kongregacije, ki ne bi gojila apostolata. Iz iskrene ljubezni do Jezusa in Marije, do Cerkve Jezusa Kristusa, izvira nujno želja, da bi kaj storili, da bi se usposobili pozneje čim več storiti za večjo slavo božjo, za rešitev in posvečenje duš, ki so odkupljene z božjo krvjo in za katere je Marija z Jezusom trpela. Marijina kongregacija mora zopet in zopet vzbujati **čut odgovornosti** udov skrivnostnega telesa Kristusovega. »Česar niste storili kateremu izmed teh najmanjših, tudi meni niste storili.« Mt 25, 45. — Oboje:

Lastno posvečenje in apostolat imata isti nagib: z dejanjem pokazati in dokazati svojo ljubezen do Boga. To je najvzvišenejša služba božja.

Ne pozabimo pa na zvezo, ki mora biti med delom za lastno posvečenje ter med delom za rešenje in posvečenje drugih. Kdor se ne trudi, da bo sam svet, ne bo imel uspeha pri svojem trudu za druge: kajti ne bo imel ne vztrajnosti ne sposobnosti in ne božjega blagoslova.

Rekli smo že, da Marijina kongregacija meri visoko, na kar moč veliko popolnost (12. pravilo), da hoče po svojem bistvu vzgajati elito. Toda napačno bi pojmoval elito, kdor bi jo smatral za »majhen vrtec ograjen«, za skupino svetobežnih ljudi. Pij XI. je rekel: »Elita je sestavljena iz pomnožiteljev.« Elita je le v toliko elita, v kolikor je kvas tistega občestva, v katerem živi ter ga skuša prekvasiti in upodobiti po Kristusu.

Po vsem tem je jasno, da Marijina kongregacija, ki nima apostolskega duha in ne pozna apostolskega dela, ne more biti prava Marijina kongregacija. Upravičeno moremo dvomiti, da je sploh kaj globokega duhovnega življenja v njej, resnične ljubezni do Kristusa in Marije in iskrenega prizadevanja za svetost. Kajti navidezno dvojni namen Marijine kongregacije je v bistvu le en sam izliv srca, ki ljubi Boga: **vse za večjo slavo božjo v nas in okrog nas.**

Da globlje prodremo v bistvo Marijine kongregacije, zastavimo si še to vprašanje: Ima li Marijina kongregacija mimo svoje naloge, da **po Mariji upodobi Kristusa v nas**, še kakšen drugi namen? Odgovoriti moramo, da je to njena edina naloga. Toda, ali ni potem Marijina kongregacija zgolj verska zadeva, tako da njeno delovanje ne sega preko okvira osebno-verskega in nabožno-cerkvenega društvenega življenja, da je vse njeno delo omejeno na cerkev in kapelo, na pridigo in molitev? — Takšna naziranja o Marijini kongregaciji niso redka. Zavedati pa se moramo, da slonijo na krivem pojmovanju vere in verskega življenja sploh, da slonijo na temeljni zmoti liberalizma, po katerem naj bi bila vera in življenje dve ločeni področji.

Da, Marijina kongregacija je verska družba, religiozno življenje zavzema v njej prvo mesto, na njem zida in v njem hoče, da je končno vse ukoreninjeno. Toda versko življenje ne obsega samo poedinih verskih in nabožnih vaj kot so molitev in prejetanje sv. zakramentov in podobno: vse naše življenje mora biti versko življenje, zgrajeno na temeljih vere in izoblikovano po veri. Versko življenje pomeni tisto veliko, ves svet in vsako stvar v njem obsegajočo usmerjenost k Bogu, katere izraz je klic: Povsod Boga! To je **najgloblje bistvo in končni namen Marijine kongregacije**. Ona hoče, da verska misel prodre v vsej širini in globini življenja. Njen vzgojni namen in ideal je celoten človek, je katoliški človek, ki je trdno ukoreninjen v veri in ki iz te vere izoblikuje življenje v vseh njegovih odnosih.

Zato pravi 14. pravilo, da »se lepo zлага s prvotnimi ustanovami Marijine kongregacije, da je v njih, zlasti dijaških, ena ali več akademij, v katerih se fantje vadijo v znanstvenem delu, v pisateljevanju, v umetnosti ali gospodarstvu, da tako še bolj napreduje vsak v svoji vednosti ali stroki in si pod vodstvom strokovnjakov pridobe pravo sodbo v vprašanjih, ki so v zvezi z vero in katoliško pravostjo.« — Znanstveno delo kot tako ni in ne more biti namen Marijine kongregacije, podrejeno njenemu bistvenemu namenu pa more iti v globino in širino, kakor jo ima življenje samo. Zato mora Marijina kongregacija, če hoče biti zvesta svojemu bistvu, gojiti zanimanje in studij vseh vprašanj, ki se tičejo popolnega katoliškega življenja.

Cilj katoliške vzgoje je nadnaravni človek. Toda včasih pozablamo, da moramo pri tej vzgoji upoštevati ne samo nadnaravna, temveč tudi **naravna sredstva**. Vse, kar nam je Bog dal, mora služiti zadnjemu namenu, če nočemo, da bo vzgoja v Marijini kongregaciji okrnjena. Zato ima v Marijini kongregaciji svoje mesto tudi igra in sport, izleti in taborjenje, glasba in petje. Zato

so nam potrebni lastni kongregacijski prostori in igrišča. Če hočemo fanta vzgajati in mu pomagati do popolnosti, ni dovolj, da mu od časa do časa zakličemo: Bodi popoln! Potrebne so mnoge stvari, da ga pridobiš, privežeš na Marijino kongregacijo in obdržiš v pravem razpoloženju. Da ga obvaruješ pred kvarnimi vplivi, ga moraš iztrgati iz slabe tovarišije, mu dati dobro knjigo za slabo, igrišče za ulico, zdravo veselje za razbrzdano. Z vsem tem mu nudiš priložnost, da se praktično vadi v idealnem stremljenju in v katoliškem občestvenem življenju tistih, ki so istih misli in istega hotenja. Tako je ustvarjeno za razvitek poedincev idealno ozračje, ki potegne fanta za seboj. Tako se goji **kongregacijska skupnost**, ta veliki vzgojni činitelj. Zato mora biti gojitev skupnega, občestvenega duha velika skrb vsake Marijine kongregacije. Temelj tega občestva pa mora biti ljubezen. Ljubezen do istih idealov, ljubezen članov med seboj in vzajemna ljubezen članov in voditelja, ki jim bodi drugi oče. »Z bratsko ljubeznijo in krščansko prijaznostjo naj se vedejo drug do drugega in naj pogosto prosijo Gospoda Boga za potrebe kongregacije in kongreganistov.« (45. pravilo.)

Vprašajmo se ob koncu, v čem je dinamika, mistična moč Marijine kongregacije? Mislim, da moremo tako odgovoriti: Marijina kongregacija išče fanta, ki je sprejemljiv za lepoto idealov. Njemu pokaže ženo, oblečeno v sonce, ki je sedemkrat lepša od lepote same. Je Devica in Mati in nosi Sina na svojih rokah, in nas kliče na viteški boj. Fanta je prevzel ta pogled in odločil se je: V boj za Mater in njenega Sina, z mnogimi drugimi z ramo ob rami, v boj za vse večjo slavo božjo, za rešitev in posvečenje vseh božjih in Marijinih otrok.

P. Vrtovec S. J.

Po celjskih dneh

Nestrpno smo pričakovale 18. julija. Pa je le prišel! Z žarečimi obrazi smo se odpeljale zjutraj proti Celju. Na kolodvoru so nas že čakale Celjanke, ki so nas spremile v samostan. Nato smo si ogledale mesto in njegove zanimivosti.

Z duhovnimi vajami smo začele zvečer. Govori so bili tako resnični in lepi, da so nam segli globoko v srce. Poglobile smo se v svoje dušno življenje z namenom, da si ga kar mogoče olepšamo. V treh dneh smo se dodobra seznanile s svojimi napakami in slabostmi, ki nas ovirajo pri graditvi lepega, krščanskega značaja. Kajti izklesati si tak značaj smo si stavile za nalogo.

Ko smo lepo uspele duhovne vaje končale, smo se začele pripravljati za sprejem deklet in gg. voditeljev, ki smo jih pričakovali. Že so prihajale sestrice iz Kranja, Ljubljane, Maribora, Ptuja. Vse veselje in pričakovanje pa se je strnilo zvečer v en sam pozdrav, izliv veselih sre, polnih ljubezni. Saj smo bile lahko vesele! Zbrale smo se, da posvetimo te dni posvečenju samih sebe in drugih, da povzdignemo srca k Bogu, proseč ga pomoči.

Sprejem, ki so pripravile kongreganistkinje iz Celja, je bil nadvse pri srčen. »Saj vel od njih je lep pozdrav, žarela je iz njih ljubav.« Preden pa smo se razšle, smo postale na vrtu. Brez lepe, slovenske pesmi, ki tako uteši in zadovolji mlade in čiste ljubezni polno slovensko srce, se nismo hotele ločiti. Pele smo, da je zazvenelo na tistem samostanskem vrtu v zvezdno noč. Ali bo mogla katera od vas deklet, ki ste bile takrat z nami, pozabiti ta večer? Upam, da ne. Bilo je prelepo. Vesele smo se razšle. Ko smo v spalnicah ugasnile luči, smo zaslišale pod oknom: Dekle daj mi rož rdečih... Dobre celjske sestrice so nam pripravile podoknico.

Zjutraj smo se resno oprijele dela. Seznanile smo se z zgodovino kongregacije, globoko premislile njeno bistvo, življenje in delovanje v nji. Razprav-

ljale smo prav živahno. Zvečer smo prisostvovalle resnice polni igri: »Modrost življenja«, ki je veselje in zadovoljstvo še povečala.

Še tri referate smo imele na programu za naslednji dan. V predavanju: Priprava in sprejem v kongregacijo smo slišale marsikaj novega. Nato smo reševale probleme, ki zadevajo dijakinjo kongreganistkinjo. Polno lepote in resnice je bilo predavanje o apostolatu v kongregaciji. G. predavatelj nam je pokazal potrebo po gorečih apostolih. Kdo naj bo to, če ne kongregacijska mladina! Dekleta bodo v žrtvovanju za druge izpolnjevale svojo lepo dolžnost.

Zvečer nas je čakalo prijetno iznenadenje. Prevzvišeni mariborski vladika bo prišel. Nestrpno smo čakale osme ure, ko je stopil v samostansko telovadnico prevzvišeni. Tedaj smo mu zapele v pozdrav tisto pesem, ki tako odgovarja mlademu, čistemu srcu: Najlepša je mladost, mladost bo naša vekomaj. Poklonile smo mu šopek rdečih rož v znamenje vdane ljubezni in spoštovanja. Sledila je lepa akademija, zopet sad dela naših vrlih Celjank.

Drugo jutro smo zaključili te lepe, nepozabne dni s sv. mašo, ki jo je daroval prevzvišeni. Ko je med sv. daritvijo prišel Gospod v naša srca, smo ga z veseljem sprejele in se mu zahvalile za obilne dobrrote, ki nam jih je v teh dneh podaril. Prosile smo Ga tudi, naj nam pomaga uresničiti vse načrte in sklepe, ki smo jih napravile. Svoji nebeški Materi Mariji pa smo se toplo priporočile za materinski blagoslov in še nadaljnje varstvo.

Po krasnem izletu na Celjsko kočjo smo se poslovile s težkimi sreči in solznimi očmi ter se odpeljale proti domu.

Ne morem opisati tiste tihe radosti, ki se je naselila v naša srca po teh dneh. Kdor jo hoče razumeti, jo mora občutiti sam. Zato, dekleta-kongreganistkinje, zbirajmo moči in dobro voljo, da bomo preživele o počitnicah zopet tako lepe dni v Ljubljani, kakor smo jih letos v Celju. Do takrat pa imejmo vedno pred očmi: delo! V skrbi za posvečenje samih sebe in drugih bomo našle mir, bomo dosegle, da se bo naselila v nas tista tiha, blažena radost, ki osreči vsako človeško srce.

Kongreganistkinja

Roženvenska Kraljica

Drugi prazniki slavijo le posamezne lastnosti Marije in so spomin posameznih dogodkov: oktober je spomin vse njene poti po svetu.

Kdo prešteje vse zdravemarije, ki se po vsem božjem svetu dvigajo k Tebi, Gospa.

Kako čudovito morje bi se razprostrlo ob Trojih nogah, če bi bila vsaka zdravemarija roža. Zdravemarije pa so še lepše: saj so pozdrav nebeškega poslanca Materi Božji.

Pač Te častijo oltarji, kjer siješ nad zlatimi oblaki, toda še bolj Te časti Troje življenje: Tvoji koraki preko sveta, ki je bil prav tak, kakršen je danes. (V Bellehemu Ti je manjkalo tople strehe in besede, pod križem si poslušala, kako se rogaajo umirajočemu Sinu, ki Ga niso hoteli razumeti.)

V največjo čast pa Ti je življenje Trojega Sina, Gospoda Jezusa.

Trojega prvorojenca. In od ure pod križem (»Glej, Troj sin!« — »Glej, tvoja Mati!«) Trojih drugorojencev: nas vseh.

Ti, o Mati, si bila dekla Gospodova; izpolnjevala si Božjo voljo od prve ure, ko si stopila v svet. Sleherni trenutek si storila, kar je hotel Bog.

Mati! Jezusa imaš na rokah. Daj Ga še v naše roke; položi nam Ga v srce, da ne bomo živeli mi, temveč On v nas.

Ponudili mu bomo sebe prav vse, da bodo naša dejanja, kot bi jih On izvršil.

Ali ni to nemogoče, ali celo predrzno? Ne. Temveč celo neobhodno potrebno, če hočemo živeti: saj je življenje samo eno, in samo ena pot k Bogu — po Bogu človeku.

Kako živo in neposredno nas sv. rožni venec spominja vseh globin Božje ljubezni, usmiljenja in vsemogočnosti: včlovečenja, trpljenja in poveličanja Kristusovega.

Ti stojiš pred nami, Mati —. Najbližja Njemu in nam. Zdrava, Marija! —
Vera

Mi sejemo v brazde spočite

*Iz težkega časa smo se mi mladi zbudili:
sočni in zdravi hočemo solncu in pesmi nasproti.
Hočemo novih poletov, novega čakanja polni
obljubljamo svojim zvestobo v preteklem, v bodočem,
v sedanjosti vztrajnost kljub težkemu duhu v sopari.
Kakor prasile se v mišicah krepkost je nova zbudila
in soka prilivajo novim hotenjem nanizani skladi,
ki v nas so kot kapniki rastli v trpljenju in boli,
kar smo rodili v samotli, za ceno nizkotno ne damo nikoli!
Sveto obljubo smo Njemu, ki rast nam je dal in še daje,
v urah molitve in posta zvesto obljubili:*

*Da bomo junaki mi sveži in mladi
za Njega kot levi se hrabro za svete resnice,
za narod in cerkev neustrašno borili —
Svetinje, ki naši s krojo so jih svojo zalili,
čuvati hočemo — grali — od zore do mraka!
Z bistrim pogledom zrli jim bomo v dušo,
svojim najbližjim, ki kruha so lačni in božje besede.
Na dvoje presekali dobo smo staro:
Svet se je trgal, se trga in se v dvoje in v troje razkraja;
tema je silna, vodniki so slepi in hromi in gluhi.
Sovraštvo in jeza, prepiri, nasilja in meča ostrina.
In vse se iz dneva v dneve nervozno preliva
in staro postaja življenje in krhko se v bedi odlamlja — — —*

*Mi pa smo mladi in mirno oko nam počiva na trhlem
in starem in gnilem in upamo v novo in mlado in sočno in močno.
Bojev se mi ne bojimo, čemu bi se skrhanih mečev mi bali.
V nas je življenje in sveža duha in srca je ostrina,
ki reže in čisti sleherni gnulost v družabnem telesu!
Nismo surovi, sleherni bilko nalomljeno v steblo
skušamo v pozne rodove za seme še ohraniti.
Mi sejemo v brazde od zimskega spanja spočite.
Mi družimo sile, mi vežemo, kar je še dobrega v jedru.*

*Vse pa v ljubezni stopi se v mogočno in božje in eno:
žrtve z dejanji, sovraštvo v ljubezni in spor v resnici.
Vse v eno združili bi radi, vsem eno dosegli pravico!
Vse v novo življenje bi radi staro spet prekovali.
Mi mladi, mi božji, mi Matere zvesti sodali.*

Lojze Jože Žabkar

Cvetje v poletju

Križ ob potu

Na slemenu, blizu cerkvice, smo se ustavili. Prelep pogled na doline, pobočja in vrhove, na rumena žitna polja in temnozeleni gozd. Šla nam je v slast malica, saj je bila zabeljena z dobrim tekom in dovtipom.

Dalje smo šli po grebenu, pojoč in ukajoč. Jasno, takšna četa mladih fantov, pod tem veselim božjim soncem, v tem svežem zraku, ne bo hodila s povešeno glavo. Znova se je zaoril naš slavni i-či-či... i-či-či... bum... aa a... Izza drevja se je prikazala kmetija in pred njo je stala gruča otrok. Eden izmed njih pa je zavpil proti nam: »Barabe gredo!«

Nič nismo odgovorili na to, zavili smo mimo kmetije. Onstran nje pa je stalo znamenje, križ, ob vznožju s cvetjem okrašen. Tu, pred znamenjem našega odrešenja, smo se ustavili. Iz mladih grl je zazvenela pesem prav iz srca:

Kraljevo znamenje, križ stoji,
bandero glej vihrati.
Na križu Jezus nas uči
srčno se vojskovati.
O sveti križ... zvestobo obljubimo —

Voditelj je dodal z močnim glasom: Molimo te, Kristus, in te hvalimo! Pripognili smo kolena in odgovorili: Ker si s svojim križem svet odrešil. — Bila je to naša srčna zahvala njemu, ki nam je s svojim trpljenjem zaslužil neskajljeno veselje.

Tista gruča otrok se nam je plašno približala in z začudenimi očmi strmela v nas. Krenili smo dalje, ob potu blizu križa je sedel starček in nas spoštljivo pozdravil: vesel nas je bil.

Tonček pa se je zagledal med potjo v nebo, in se je radi tega skoro pre-kucnil. »Glejte,« je rekel, »čim bliže so oblački soncu, tem svetlejši so. Tam ob soncu se svetijo kakor zlato. Tako je tudi z nami: Čim bliže smo Kristusu — soncu, tem svetlejšje so naše duše.«

Skozi vihar in temo

Proti večeru smo se dvignili, da gremo na goro k naši Materi, k Mariji sedem žalosti. Skozi gozd, mimo svetlih jas, mimo samotnih kmetij se je vzpe-njala pot — dobro uro hoda.

Kraljevo znamenje,
križ stoji...

Ko smo odšli, je sonce še prijazno sijalo; ko smo se bližali vrhu, se je na zapadu že pooblačilo. Bliski so se užigali in za gorami je grmelo. Bliže, vedno bliže se je pomikala huda ura. Z dveh, treh strani so nas že obkolile črne zavesa, strele so udarjale blizu nas — kakor ognjene niti, ki jih plete nevidna roka v temno tkanino. Samo na vzhodu je ostal še košček modrega neba.

Prav na vrhu, nedaleč od cerkvice smo se zbrali in se stisnili drug k drugemu. Govorili smo o strmi poti, ki gre navzgor, o viharjih življenja, o Mariji, ki je kakor košček vedno odprtega modrega neba... Da ni bila s svojim Sinom vred do smrti žalostna, ne bi bili mi nikdar do nebes veseli.

V vrhove nebes se je zaganjal veter in pel svojo pesem. Kaplje so padale vedno gostejše, kakor sovražna vojska so se nam urno bližali curki dežja. Umaknili smo se jim in odhiteli k cerkvi. Tu nas je Marija sprejela pod svoj plašč: iz pokritega poprednjega dvora cerkvice smo gledali divji ples okrog nas: treskalo je in grmelo, lilo kakor iz škafa, vejevje je ječalo v viharju, mi pa smo bili na varnem. In fant to ve: včasih moraš bežati, če hočeš zmagati, in — pribežati k Materi...

Svet okrog nas je počasi objemala noč. Zato smo stopili v cerkvico, zgrnili se tesno okrog oltarja in prižgali luči. Mehko in svetlo je bilo v nas, ko smo gledali Materi v obraz. Molili smo in molili, kakor moli vojska pred bojem. Saj smo dobro vedeli, da bomo morali kmalu ven v temo, da se skozi njo prerinemo do luči, domov... In peli smo. Redkokdaj nam je šla pesem tako od srca. Le za Jezusom hodimo — in še Pod tvoje varstvo — in Salve Regina.

Preden smo odšli, smo zazvonili z vsemi zvonovi. Seveda, premalo je bilo zvonov, da bi vsak svojega zamajal, kakor smo si želeli. Pa so vseeno odnesli njih glasovi prošnjo in pesem nas vseh do neba:

Vodi zdaj, Močna, čete svoje,
vodi do novih jih zmag!
Blagoslov daj nam in povelje:
strt mora biti sovrag.

Stopimo v noč. Dež in vihar nas bičata. Prižgimo plamenice! Vihar nam jih hoče ugasiti. Skrivamo, branimo plamenčke. Eden ugasne, drugi spet zagori. Z nogami tipamo po stezi in po klanecu. Zmagoslavni klici donijo v noč od vrste do vrste. V boju z nočjo, viharjem in neurjem. Tudi v temi in viharju zvesti!

Ko so dogorele plamenice, smo strnili naše vrste. Dali smo si roke, trije skupaj. Če se je enemu izpodrsnilo, sta ga držala druga dva, in ni padel. Po polzkem potu smo šli, pa smo si bili drug drugemu v oporo, drug drugemu je bil v pogum in rešitev. Da, v skupnosti je moč!

Našim veselim klicem so prisluhnili stražarji v šotorih. Zavriskali so nam v goro in gozd. Zavest imaš, da se bližaš domu. Še nekaj korakov, in tu smo. Neuklonjeni, trdni in močni. Zavedamo se: tako bomo šli v tesni skupnosti pod Marijinim varstvom skozi življenje.

Po topli večerji je še zadonela iz vsakega šotora — toplega gnezda — zadnja pesem:

Salve Regina — — —

Ciklama

Bilo je zadnji dan taborjenja. Bil sem sam v svojem šotoru in urejeval nekatere stvari. Tedaj si vstopil ti in mi ponudil droben cvet: »Vzemite, gospod pater, to ciklamo, zrastle je prav na našem taboru.« Vzel sem jo, ti pa si hitro odšel, kakor da bi te bilo malo sram te skoro prevelike nežnosti. Si pač fant!

Z bežnim pogledom sem pobožal ciklamo in jo spravil v svoj brevir. Saj bi jo lahko samo povonjal, imel nekaj časa pri sebi in jo nato vrgel proč.

Toda rekel si: »Vzemite, zrastle je prav na našem taboru.« Zato sem jo shranil, in zdaj, ko to pišem, leži pred menoj kot spomin tistih lepih dni in večerov in noči: cvet iz našega tabora — — —

In zdaj mislim nate in na vse naše fante. V srcu pa mi gori velika želja in čaka noč in dan, da se izpolni. Zaupam ti jo, kakor sem jo zaupal svojemu Bogu. To je tista moja velika želja: da bi zrasel tudi sredi mojih fantov prav lep cvet. Potem bom šel in ga poklonil Bogu in rekel: »Glej ga, tvoj je in je prav iz našega tabora.«

Dragi, hočeš biti ti ta cvet?

P. Vrtovec S. J.

BODI APOSTOL TISKA! VSAK NAROČNIK N. Z. PRIDOBÍ NOVEGA NAROČNIKA!

KDOR PRIDOBÍ PET NOVIH NAROČNIKOV, BO DOBIVAL LETOSNJI LETNIK N. Z. BREZPLAČNO.

Dr. Frane Jaklič:

Slovenski dijaški vzornik

Uvod

Doraščajočemu človeku, zlasti še dijaku, je treba pred oči postaviti mladostne vzornike. Njih zgled ga bo vzpodbujal k duhovnemu napredku, svetil mu bo skozi mladostne nevarnosti, hrabil ga v borbah in ga pripeljal nazaj na pravo pot, ako je po nesreči zdrknul z nje.

Predvsem pa potrebujemo domačih vzornikov, ki so bili istega rodu in krvi, istih nagnjenj in značilnosti, kakor smo mi. Vsak narod ima drugačne poteze v duši, zaradi katerih se mu notranje življenje drugače snuje in razvija. Ko torej vidimo, da se je ta ali oni sin našega naroda v notranjem življenju visoko povzpел ali da je ta ali ona hčerka našega rodu doživela lepo duhovno življenje, naj nam bo tak vzor še posebno ljub in drag; Bog nam ga je poslal, da nas vodi po njem.

V nekaj številkah bomo prinašali življenjepis takega slovenskega dijaškega vzornika Gregorija Kemperla. Že zdavnaj se je izteklo njegovo blagoslovljeno, svetniško življenje; že zdavnaj ga je Bog poklical po nagrado za njegovo krepkostno mladost; leta 1858 je umrl v Stari Loki. Po izobrazbi duha in srca je bil gotovo eden najboljših študentov, kar jih je kdaj imel slovenski narod; po nadarjenosti in uspehih je bil najbrž sploh najboljši dijak, kar jih je hodilo v tedanje avstrijske šole. Bil je čudo znanja, profesorji so ga občudovali in kar tekmovali, kdo mu bo k odličnim redom pripisal še posebno odlikujoče pripombe. Vsestransko je bil izobražen, v vseh strokah izreden. Po nedolžnosti je pa bil kakor sveti Alojzij, po skromni ponižnosti kakor otrok. Škof Pogačar je bil v njegovem življenju in tudi po njegovi smrti ves navdušen zanj. Tudi pri vseh drugih, ki so ga poznali, je bil še skozi desetletja spomin nanj živ in svetel. Bogu in ljudem je bil drag; ko je še živel, ga je vse ljubilo in spoštovalo; ko je umrl, je vse obžalovalo njegovo zgodnjo smrt. List »Zgodnja Danica« je 2. septembra 1858 zapisal o njem: »S tolikim uspehom se je v Ljubljani učil, da Ljubljana morebiti ni deset učencev imela, kar stoji, ki bi mu bili enaki, in skoro smemo reči, da nobena ne, ki bi ga bil prekosil. Kdor ga je poznal, mi bo to besedo potrdil.«

Glejmo jo torej, to svetlo našo zvezdo, kako je vzšla iz borne kmetske hiše, kako prečudno se je razžarela in kako se je po božji določbi z viška skoraj nenadno utrnila v božje naročje!

I. Doma in v Loki

Po južni strani Ratitovca, ki ga je naš duhovni velikan in vodnik dr. Janez Ev. Krek tako ljubil, da je svoj prosti čas najrajši preživiljal v njegovem kraještvu, je razsejana vas Podlonk. V župnijo Selca spada. S svojimi belimi hišami in hišicami se slikovito pne v pobočje. Dr. Rudolf Andrejka je v »Planinskem vestniku« leta 1935, str. 79, o vaseh pod Ratitovcem, torej tudi o Podlonku zapisal besede: »Štiristoletno težko delo naših kmetijskih prednikov proti skopi, uporni naravi je osnovalo čudovite lepote naših gorskih vasi in našega rovtarskega sveta in temelji v njihovi ljubezni do lepe, pa trpke zemlje slovenske.«

V Podlonk so se v 11. in 12. stoletju naselili tudi nemški priseljenci s Tirolskega, ki so jih poklicali brižinski škofje, gospodarji Škofje Loke in okolice. Pa so se že pred dvema stoletjema jezikovno spojili s prvotnim slovenskim prebivalstvom, že dve stoletji so Slovenci. Le imena pobočij, dolin, travnikov, njiv in potokov še pričajo o nemškem rodu, ki je tu živel in delal poleg slovenskega. O njem govorijo tudi lastna imena, kakor Šmid, Gortnar, Šturm ali tudi — Kemperle.

Podlonk je dobil svoje ime po hribu Lonk, ki se dviga na njegovi vzhodni strani.

Oče našega vzornika je bil Marko Kemperle, rojen leta 1803 v Podlonku. S svojim 30. letom se je poročil s Katarino Markel, rojeno istega leta ko on, tudi v Podlonku. Niti svoje hišice ni imel, ampak je gostoval. Preživiljal se je z dnino in s čebelarstvom, zato je v Gregorijevih listinah včasih vpisan tudi kot čebelar. Bil je zelo marljiv in skrben mož, skrbnost in marljivost je sin v veliki meri podedoval po njem. Hiša, v kateri so stanovali, nosi številko 7; znotraj je še po starem, zunaj je pa zelo predelana.

Štirje otroci so se jima rodili. Najstarejši je bil Gregorij. Dne 5. marca 1837 je zagledal luč sveta. Drugi je bil Andrej. Tretji, Pavel, rojen leta 1841, je tudi študiral, potem je pustil šolo in se vrnil v domači kraj; bil je dvakrat poročen in je leta 1896 v Podlonku umrl za pljučnico. Hči Marija je bila rojena leta 1844 in je postala redovnica.

V tihi hribovski vasi je torej Gregoriju Kemperlu v nedolžni preproščini potekala prva mladost. Starši so mu mogli nuditi le malo zunanjega veselja, kakor so ga tudi sami le bore malo užili. Videl jih je, kako so trdo delali ali kako so zvečer vsi zdelani in izmučeni prihajali od trdega dela na dnini pri tujih ljudeh. V njih hiši je pa vladala krščanska poštenost in z njo mir vesti. Vse člane družine je vezala ljubezen, ki se ji ni treba šele razkazovati. Življenje s cerkvenim letom in življenje v naravi in z naravo jim je pripravljalo marsikatero uro tihega, notranjega veselja.

Gregorija je mati učila spoznavati, ljubiti in častiti Boga. Učila ga je izpolnjevati božje in cerkvene zapovedi. Navajala ga je k premagovanju samega sebe, ker ji je bilo laglje kakor imovitim materam, saj je dečka že uboštvo sililo k zatajevanju svojih želj in domislekov. Jemala ga je s seboj v cerkev

Kdor taji Boga, je kakor oni, ki taji sonce: nič ne pomaga: sonce sveti naprej. Momme Nissen.

Katoliški človek — in samo ta — je cel človek.

R. Guardini.

v Selca ali v Železnike. V cerkvi mu je duhovski stan s toliko vzvišenostjo, milino in privlačnostjo stopil pred dušo, da je že takrat zahrepenel po njem. Svojo mater kakor tudi svojega očeta je mali Gregorij nežno ljubil.

Začel je hoditi v nedeljsko šolo v Železnike, dokoder je uro hoda. V nedeljski šoli se je naučil čitati in nekoliko pisati. Pokazal je v njej toliko nadarjenost, da so ga že leta 1843 dali v Škofjo Loko za eno leto v šolo. Iz Loke je večkrat prišel domov.

Zadnjega majnika 1844 je pa z vidno potrlostjo šel po selški dolini proti domu. Zvonovi so žalostno peli njegovi predragi materi, kropit jo je šel; umrla je, ko je njegova sestra Micka živela šele štiri tedne. Spomin na mater je Gregoriju bil vedno svet; s svojo nevidno roko mu je kazala k Bogu, k dobroti in plemenitosti, kamor je bila sama tako vztrajno usmerjena.

Oče se ni v drugič poročil, marveč se je kot vdovec trudil z vzgojo nedorastlih otročičev. Kmalu se je preselil na 4. številko v vasi.

(Se nadaljuje.)

Pismo o verskem doživljanju

Dragi prijatelj!

Povem Ti odkrito: Tvoje pismo me ni presenetilo. Že dalj časa sem pričakoval, da bo do tega prišlo: preveč nejasnosti je bilo v Tvojih pojmi, preveč megle, ki ni bila zdrava. Še se spominjaš, kako si mi govoril o nečem novem v verskem življenju, o povsem novem načinu verskega življenja, ki ga je odkril šele mladi rod; ves navdušen si bil za novo versko doživetje, ki edino daje človeku prave notranje religioznosti.

V verskem doživetju si videl bistvo svoje vernosti. Ni dosti — tako si trdil — da človek veruje v dogmatične in formulirane resnice, ki so nam mrzle in okamenete, manjka nam živega duha, manjka verskega doživetja. Po tem doživetju postanejo dogme »žive in življenjske«, treba je pristno zaživeti vrednoto in resničnost dogemske vsebine. Šele človek, ki združuje v sebi akt umske vere z duševnim aktom doživetja, ki kot močan doživljaj prevzame celega človeka, je religiozen človek. To doživetje je umsko-čustvenega značaja. To je pravo živo in življenjsko verovanje, ki nam odpre nov svet. Za kar se je prej z razumskimi dokazi mučil, sedaj doživi, intuitivno zagleda in začuti, kakor n. pr. da je bistvo božje ljubezen itd. Tako in podobno si mi govoril. Opomnil sem Te, da hodi oprezno po tej poti, da pazi ostro in loči resnico od zmote! Zmota je povsod škodljiva, v verskih rečeh pa čisto usodna. Sedaj si v dvomih in obupal si skoro nad svojim verovanjem.

Prosiš me, naj Ti kratko in jasno napišem o vrednosti verskega doživetja. Potrudil se bom. Že vnaprej pa Te opozorim, da se bom vneto izogibal nerazumljivih in dvomljivih izrazov, zavitih, temnih stavkov in fraz, ki mogočno donijo, ustvarjajo vtis nepoznane »globine« in originalnosti, rodijo pa nejasne pojme in meglene predstave, po katerih se silno rada vtihotapi — zmota. Vem, da me boš prišel k »nemodernim«, a ni mi za to.

Ni dvoma, da nam je svetovna vojna odprla oči: zapazili smo, kako je z nami, z našo vernostjo, z našim krščanstvom. Začutili smo, kako formalno-zunanje, mrtvo in neživljenjsko je postalo. Često smo le z usti molili svoj credo — živeli pa nismo po njem, poznali smo dogme, a vodnice v življenje nam niso bile. Prav je, da smo se tega zavedli! V mladini posebno pa se je ob tem spoznanju pojavilo idealno hotenje, najprej v sebi spet zbuditi pravo versko življenje, poglobiti svojo vero, da bo živa in življenjska, potem pa v tem smislu vplivati tudi na druge, na vso katoliško slovensko javnost.

En del mladine, ki je po krivici valil vso krivdo za tako stanje na starejšo našo generacijo, je začel posebno poudarjati potrebo verskega doživljanja, verskega doživetja, kakor si mi ga Ti opisal. Beseda ni nova, najdemo jo že v moderni protestantski teologiji in v katoliškem modernizmu, ki ga je Pij X. obsodil. Ni toliko važno, odkod je izraz, glavno je njegov pomen.

Ta pa ni jasen. Če bi bilo v tem pojmu izraženo samo to, da moramo iz vere in po veri živeti, to je: biti živo prepričani o verskih resnicah in zavestno živeti po njih v svojem privatnem in javnem življenju — bi bil pojem enostaven, jasen in povsem pravilen. Tako versko doživetje lahko zahtevamo od vsakega katoličana! A sam mi praviš, dragi prijatelj, da je versko doživljanje vse več: nekaj novega, česar od sedaj ni bilo, nekaj, česar še ni v vsakem korektnem, svoje dolžnosti izpolnjujočem verniku, neki verski duh, ki prešinja vsega človeka, da nekako intuitivno zagleda vrednost in lepoto vere in jo vzljubi. Prezame ga neko nedopovedljivo, skrivnostno čuvstvo, ki to pristno, neposredno spoznanje spremlja. V tem doživetju je srečen, čuti se varnega, in vse mu je lahko.

Tako pristno versko doživljanje je brez dvoma velike vrednosti za osebnostno versko življenje. Ni pa odvisno od naše volje, od našega prizadevanja, temveč nam je na podlagi gotovih predpogojev dano! Tudi ni stalno: pride in spet preide. Je to milost, ki nam jo Bog brez našega zasluženja daje, kadar sam hoče in kolikor hoče. Zato nikakor ni pravilno, to doživljanje zahtevati kot bistven sestavni del prave religioznosti. Nikdar Cerkev tega ni zahtevala, pač pa nas učitelji duhovnega življenja pred tem svarijo. Zahtevati za obnovo verskega življenja nekaj, kar sploh ni v človekovih močeh, ni le krivično, temveč tudi škodljivo.

Pomisliti moraš, kako težko, često nemogoče, je včasih pristno doživljanje nekaterih dogem ali verskih skrivnosti, n. pr. dogme o spoznatnosti božji, o nezmotljivosti papeževi, i. dr. Sam že iz lastne izkušnje to veš. Nekaj verskih resnic morda res pristno doživiš, a drugih ne. Čisto psihološko razumljivo je, da obstoji tu velika nevarnost, da smatraš one resnice in dogme, ki jih ne moreš pristno doživljati, za manj vredne, »za vnanji normativni nauk«, brez vsebine, brez življenja, za mrtve! Vzemí samo en vzgled. Govoril si mi, kako globoko, povsem novo ste doživeli Cerkev kot mistično telo Kristusovo. Prav je tako. A obenem si mi priznal, da niste doživeli Cerkev kot nezmotljive božje poslanke, ki nas s svojo avtoriteto uči in vodi in kateri dolgujemo vdano notranjo pokorščino. Niste je zanikali — a bila Vam je neživljenjska, mrtva, zato brez pomena. Niste bili živo pripravljeni, da poslušate njene odločbe! Mar nisi tega sam doživel!

Pomisli dalje, koliko je globoko vernih katoličanov, ki nimajo ali niso imeli takih stalnih doživetij, čeprav so zvesto in zavestno služili Bogu, čeprav so vestno izpolnjevali njegovo sveto voljo. Ni li v tem versko, religiozno življenje, kakor ga Bog od nas zahteva? Ni li ravno v tem ljubezen do Boga, ki je merilo žive vere — čeprav ne ona sladko občutena in doživeta ljubezen, pač pa v ognju trpljenja preizkušena? Taka ljubezen je trdna in neomajna. Doživetje pa preide, kakor je prišlo — in ne moreš si pomagati! Kaj potem? Kam naj se človek obrne, kam naj se opre, če so prišli nadenj dnevi brez doživljanja, suhoparne ure brez čuvstva in poleta, temne in gluhe za klic srca? Nevarnost je, da se vse, kar je bilo na doživetju zidano, zruši! Na doživetje pa si zidal svoje versko življenje. Mar se ni pričelo res v Tebi rušiti, kakor ni pišeš?

Posebno v Tebi, ki si čuvstven človek. Preveč si poudarjal čuvstveni element doživetja! Opravičeval si z naukom o doživljanju svojo versko čuvstvenost. Vem, da igrajo čuvstva tudi v verskem življenju važno vlogo. Ni pa prav, če si nanje

zidal starbo svojega verovanja! Veš, da so čuvstva spremenljiva, varljiva, minljiva; tak pa temelj tvojega duhovnega življenja ne sme biti! Temelj morejo biti le objektivno veljavne, z razumom spoznane nespremenljive resnice!

Se bi Ti pisal, kako lahko je, da doživljaš verske resnice »po svoje«, kako ta Tvoj nauk o doživljanju temelji na tih podstavki, da mora razum v verskih stvarih kolikor moč utihniti (>razumarstvo«, boj proti apologetiki, proti dokazom etc.) — torej na zmoti, in drugo. Pa drugič o tem, če boš želel. Prišla bova tako bolj na korenine.

Za danes dovolj. Nekaj svojih misli sem ti podal, ne celotne razprave. Pa bolj stvarno. Osebnost pa se bova pogovorila, ko prideš.

Do tedaj pa pozdravljen.

Ciprijan

Zborovanje avstrijskih DMK v Innsbrucku

Okrog 1000 dijakov iz vse Avstrije je prišlo na to zborovanje, ki se je vršilo v dneh od 2.—4. septembra. Na večer prvega dne so imeli v mestni dvorani (Stadt-saal) slovesno otvoritev. Poleg katoliškega časopisja je napovedal zborovanje tudi velik ogenj, ki so ga vžgali kongreganisti na pobočju gorovja tik nad Innsbruckom v višini 2000 m. Zažgali so 250 bakelj, ki so jih razporedili tako, da so tvorile en sam velik kongregacijski znak. Ta goreči znak je bil 300 m dolg in 150 m širok. Bil je viden daleč naokoli.

Dne 3. septembra dopoldne so se v dvoranah teološke fakultete vršila zborovanja. Stiri hkrati. Vsak kongreganist kakor tudi vsak gost je mogel iti tja, kamor ga je vleklo. Zato je bilo mogoče prisostvovati le enemu. Zborovanje o »Naši književnosti« (Unser Schrifttum) pod vodstvom poznane p. Weiserja D. J. je obetalo biti zelo zanimivo. Na njem se je obravnavalo: I. Sestava liste knjig, ki naj jih ima vsak kongreganist. Zelo važen poudarek so dajali temu, katero mesto naj zavzema posamezna knjiga. Na prvo mesto so postavili sv. pismo nove zaveze, na drugo misale. Tretjo vrsto so zavzele razne premišljevalne knjige (Hoja za Kristusom) itd. Četrto knjige o kat. značaju in kat. svetovnem nazoru. Peto: »Samo katoliški časopisi v družini.«

II. Nato so določili specijelno kongregacijsko knjižnico. V to spada za avstrijske kongregacije:

1. Unsere Fahne.
2. Unser Lied.
3. Sodalenkalender.
4. Werkhefte.

Zanimivo je, da polagajo »Unser Lied«, zbirki pesmi, večjo važnost kot kongregacijskem koledarčku. Dijaški koledarček bodo od sedaj naprej izdajali tako, da bo letos izšel v mnogo večji obliki, a bo vseboval dva dela: stalni in premakljivi. Stalni del bo: Priročna knjiga kongreganista, premakljivi pa Koledar. Letos bo kupil vsak kongreganist ta povečani koledar za višjo ceno, nato bo pa stalni del obdržal in naročil vsako leto le giblivi del Koledarčka za 30 grošev.

Drug referat na tem zborovanju je bil: Kako bode urejevan kongregacijski list: »Unsere Fahne«. Tu je bila debata izredno živahna. Višješolci so prostodušno povedali p. uredniku Weiserju, da ne najdejo v »Unsere Fahne« vsega, kar bi želeli za svoje duševne potrebe. To isto je že delj časa dobro čutil p. Weiser sam, toda v listu se ni mogel posebej ozirati, ker je večina kongreganistov v dobi od 11—15 let in bi težki problemi, ki bi bili objavljeni za višješolce, mlajše le motili. Zato so sklenili, da bo »Unsere Fahne« še vraperj urejevana tako, da jo bodo nemoteno lahko prebirali mlajši in bodo od nje črpali korist tudi starejši. Za starejše kongreganiste (višješolce) pa bodo tiskali še poseben list »Werkblatt«, ki bo vseboval le težja življenjska vprašanja. Obenem bo to tudi strokovni list za AMK.

Zanimivo je bilo opazovati živahnost pri debati. Voditelj zborovanja je bil že v skrbeh, da ne bodo pravočasno končali. Toliko rok se je dvigalo. Največ pozornosti sta vzbudila referenta, dva dijaka. Starejši smo se naravnost čudili toliki zrelosti srednješolcev in dobili vtis, da vsebujejo avstrijske dijaške kongregacije precejšnje število zelo brihtnih glav.

Kolikor se je dalo izvedeti, je imelo od vseh najštevilnejšo udeležbo zborovanje o »Die Ganzheitsauffassung der MK und unsere Eigenart« pod vodstvom p. Jožefa Miller-ja. Tu se je odločalo o odnosu srednješolske dijaške kongregacije do drugih katoliških društev. Velika večina dijakov kongreganistov je pristajala na to, da bode

kongregacija nedeljena, to je, srednješolec-kongreganist bodi samo kongreganist in nič drugega. Do drugih katoliških društev pa bodi odnos prijazen. Kot razlog za to »totalitetno« stališče so naglašali zlasti to, da mora kongreganist najprej sebe formirati, potem bo šele pomagal drugim. Ako je srednješolec včlanjen pri več društvih, je razcepljen in ne dobi nobene enotne formacije. Kot akademik bo že toliko dozorel, da bo kot kongreganist lahko včlanjen še pri drugih društvih.

Naslednji dan 4. septembra so se zborovanja nadaljevala. Tu nas je najbolj zanimalo zborovanje avstrijskih akademskih kongregacij. Prvi referent (akademik iz Innsbrucka) je poudarjal predvsem razliko med dijaškimi kongregacijami in akademsko kongregacijo. Dočim zavzema dijaška Marijina družba stališče skupnosti, bodi struktura akademске kongregacije predvsem takšna, da se bo v njej poglobljajl vsak posameznik zase. Akademsko kongregacija noče biti posebna neodvisna katoliška organizacija zase, marveč bodi nekaj kvas vsem ostalim katoliškim organizacijam. Marijina družba akademikov bodi nekaka duhovna zakladnica, iz katere bodo črpali zlasti voditelji ostalih katoliških društev. Akademsko kongregacija, pravi referent, se zato ne more formirati po vzoru srednješolske, ker je akademik že toliko dozorel, da lahko samostojno odloča in je zato treba več prostosti. Za AMK poudarja, da treba princip elite veliko strože provesti nego na srednji šoli. — Drugi referent je podal praktično sliko o težavah AMK na Dunaju.

Pri debati, ki se je razvila na podlagi referatov, so reševali zlasti dve pereči vprašanji: I. Kako premostiti vrzel med srednješolsko in akademsko kongregacijo? Mnogi so se pritoževali, da se celo najboljši člani srednješolske MK pozneje kar izgube. Dvojno pot k tej premostitvi so predlagali: 1. Das »Werkblatt«, ki bi izhajal za kongreganiste-višješolce v gimnaziji, bi bil obenem tudi list za AMK. To bi bila ena vez. Drugi način bi bil ta, da sekcija AMK povabi kot goste višješolce. Vzrok, zakaj je še tako malo zveze med obema kongregacijama, je tudi ta: kongregacijsko gibanje na Avstrijskem se je razvilo šele v zadnjih letih in polnega kongregacijskega duha bodo šele tisti prinesli na univerzo, ki so v tem gibanju živeli več let.

II. Kakšen bodi odnos kongregacije do drugih društev? Tu so kongreganisti protestirali proti temu, da prireajo druga društva družabne večere istočasno kot ima kongregacija svoj večer. Zato so zastopniki katoliških akademskih društev obljubili, da bodo poskrbeli za to, da dobi kongregacija svoj večer v tednu zase, tako da na ta večer ne bo nobene druge prireditve s strani katoliških akademskih organizacij, kot imajo lepo izpeljano katoliška akademska društva v Graciu.

K zborovanju akademikov treba pripomniti, da je kongregacijsko gibanje med akademiki v Avstriji še v povojih. Zato resolucije niso mogle biti tako konkretne kot pri srednješolski kongregaciji.

Med zunanji prireditvami kongregacijskega zborovanja je bila najpomembnejša slovesnost v mestni dvorani. Kot govornika sta poleg kongreganista nastopila sam državni kancelar dr. Schuschnigg in pa saleburški nadškof dr. Sigismund Waitz. Oba visoka gosta so v dvorani navzoči sprejeli z izrednimi ovacijami. Državni kancelar je moral večkrat prekiniti svoj govor radi »bravo« klicev in silovitega ploskanja. Za nas tujece je bilo posebno doživetje, da pride ministrski predsednik k zborovanju MK in ji pove, da pričakuje vprav iz MK najboljših sodelavcev pri izgraditvi krščanske države in najzvestejših nosilcev domovinske zastave. Nadškof dr. Waitz pa je v svojem govoru poudarjal, katere kreposti morajo odlikovati kongreganista.

V dvorani inšbrucke dijaške kongregacije so priredili kongreganisti prav lično razstavo. Tu bereš najprej v velikih napisih, ki so posebej razsvetljeni, kdaj je bila ustanovljena prva Marijina družba. Pod napisom so razprostrti kongregacijski »priročniki« (Handbücher) iz l. 1578. 1695 itd. Uganeš, da je to zgodovinski kotichek. Malo naprej zagledaš posebne vrste karto Avstrije. V njej so dijaška kongregacijska središča s prosojnim papirjem, ki ga od zadaj razsvetljuje luč, tako da na karti kar mrgoli svetlih točk. Izobešenih je več kart, ki podajajo točno statistiko kongregacij in kongreganistov v raznih avstrijskih mestih. Poseben »kiosk« imajo sekcije DMK, ki v številkah prikazujejo svoje delo. Kongregacijska književnost ima svoj velik nastavek sredi dvorane. Na odru dvorane je razpet velik šotor in vse druge priprave za tabornjenje. Kako tabore kongreganisti in kako treba staviti šotore, je naznačeno v raznih modelih. Razen tega je v dvorani cela vrsta kongregacijskih albumov, kronik itd. Posebna statistika MK v Avstriji in Nemčiji prikazuje, da ima Avstrija 98 dijaških kongregacij z 8033 člani. Avstrija in Nemčija skupaj pa 231 dijaških MK z skupno 17.158 člani. Razstavo so si ogledali odlični gostje mesta Innsbrucka, med njimi tudi tirolski deželni glavar, ki se je zanjo izredno zanimal.

Fr. J. S. J.

Verska dvomljivost je ena najstrašnejših kazni, ki jih je Bog poslal nad človeštvo. Balmes.

Nimam časa

Pred teboj stoji novo šolsko leto. Kakor nov dar od Gospoda, dragocen zaklad, da z njim gospodariš.

Ozri se nazaj, na preteklo leto. Daj si račun od dni, ur, minut, ki si jih zapravil. Mimo so šle, ni jih več.

Kolikokrat si govoril: nimam časa. Tovarišu, ki bi mu naj pomagal pri učenju, ki te je vabil v cerkev, k sv. maši (tik pred šolo si moral še narediti nalogo!); doma materi ali očetu, ki sta želela, da jima pomagaš, da greš z njima na sprehod; voditelju kongregacije, ki te je vabil k delu, k sodelovanju. Nimam časa! Nisi bil vedno odkritosrčen! Ognil si se delu, čas pa je tekel naprej, tebi namenjen, da si ga oplodiš — tako pa za te izgubljen.

Strme občudujemo ljudi, ki so v svojem življenju kaj velikega dosegli in postali za stoletja znani in slavni. Rad bi bil tudi ti tak! A gledaš samo na uspeh, ne pa na trud, ki jih je pripeljal do uspeha: vsak čas so izrabili dobro za svoje delo. To občuduj, to posnemaj! Ne sanjari o uspehih, če ne misliš resno stopiti na to pot: poželjivo pograbit časa, ki nam ga Bog daje.

Čas je zlato — pravi pregovor. Še več kot zlato — posebno v mladih letih. Tedaj je čas študija, zbiranja, priprave na življenje. Od zakladov, ki jih boš sedaj nabral, boš živel, boš dajal drugim. Skrbi, da boš bogat! Da ne boš prazen, ko bo treba stopiti v življenje. Povsod te bodo vprašali: »Kaj in koliko si prinesel s seboj? Kaj nam nudiš? Kaj si si pridobil na znanju, izobrazbi, na srčni kulturi? Kako si porabil svoj čas?« Življenje ne rabi ljudi, ki se s časom igračkajo! Ne Cerkvi ne narodu niso v korist. Le v oviro in napotje so človeški družbi.

»To je še daleč, še je časa dovolj« — mi boš dejal. Počasi, prijatelj! Tako govorjenje je nespametno. Najprej se zavedaj, da čas neprenehoma beži — ti ga pa mnogo, mnogo rabiš! Časa še imaš? Preteklosti ni več, prihodnost še ni tvoja, edino kar imaš je — trenutek sedanjosti! Samo tega si gotov! Od neporabljenih ur boš dajal odgovor. Spomni se na priliko o talentih in pomisli na tretjega oskrbnika.

Končno: ne računaj na bodočnost! Vsak dan umre 250.000 ljudi. Starih in mladih! Koliko imaš še ti časa?

Zato dobro gospodari s časom, ki ga imaš!

Pa veš, kdaj zapravljaš čas?

Ne takrat, kadar si poiščeš primerne oddiha v naravi; tudi ne s pošteno zabavo in razvedrilom —

ampak

kadar delaš kaj slabega,

kadar nič ne delaš,

kadar ne delaš tega, kar bi moral,

kadar to, kar delaš, delaš površno,

kadar delaš vse mogoče stvari, a nobene do konca!

Premisli — in izprašaj si vest!

Dobro pa ga porabiš,

kadar veliko delaš — vse ob svojem, pametno razdeljenem času.

Tempus breve est. Dies nostri sicut umbra.

L.

Vse poti vodijo v Rim. Ni več katoliški, kdor ni več rimsko-katoliški.

Kardinal Faulhaber.

Ni mogoče preračunati uspeha enega samega sv. obhajila v življenju kristjanovem.

Lacordaire.

Peter Ribič:

V Krnici

ali

Kako smo letos taborili

(Pripoveduje četrtošolec Peter Ribič uredniku »Naše Zvezde«.)

Za »Našo Zvezdo« želite, gospod urednik, naj Vam popišem potek našega letošnjega taborjenja. Ker na žalost nisem pisal dnevnika, pa saj skoro ni bilo časa, Vam bom pripovedoval kar po spominu. Pripovedoval bom seveda deloma v prvi osebi ednine — ne morem pomagati, čeprav se v dobri družbi o sebi ne sme govoriti —, deloma pa v prvi osebi množine, ker nas je bilo »taboritov« precejšnje krdelo. V prvi osebi množine! Zakaj pa ne? Saj tako pripoveduje — v Zgodbah sv. pisma novega zakona smo se učili — tudi avtor »Apostolskih del«: »Odlpuli smo iz Troade... peljali smo se naravnost v... odondod smo šli v... V tem mestu smo se mudili nekaj dni...« itd. itd.

Ce boste, g. urednik, to mojo pripoved res natisnili v »Naši Zvezdi«, kakor mi pravite, Vas prosim, da postavite nad posameznimi važnejšimi dogodki naslove, nadpise. Za prvi dogodek predlagam naslov: »Naročilo«.

Naročilo

»Nos cum prole pia —«

»Benedicat Virgo Maria.«

Bil je zadnji kongregacijski večer v minulem šolskem letu. V kapelici smo bili sami tretje-, četrto- in petošolci. Naše oči so bile uprte v kip Matere božje, stoječe med cveticami v kotu na podstavku. Rdeča lučka je gorela pred kipom ter mirno razsvetljevala milo obličje Marijino. Mi smo klečali napol v temi. P. voditelj je namreč vselej med molitvijo žarnice zaobrnil in pustil samo oljenico, da je, včasih prasketaje, svetila. Bilo je to vedno tako skrivnostno lepo.

Po uvodni molitvi je p. voditelj žarnice zopet zaobrnil, zopet je bilo svetlo. Sedli smo. Sédel je tudi p. voditelj. Predmet govora je bil: Kateri bi morali biti sadovi ravnokar minulega evharističnega kongresa. G. pater je med govorom tudi nas izpraševal. Morali smo misliti. Ker nam je bil kongres še vsem živo pred očmi, smo pridno sodelovali in odgovarjali. Še celo tovariš Julče Ščuka se je enkrat oglasil.

Name je p. voditelj večkrat pogledal. Čudno se mi je zdelo. In ko sem pri skupnem iskanju tudi jaz nekaj našel in dodal, je nenadoma dejal: »Da ne pozabim, Peter, pridi po kongregaciji k meni! Utegneš?« Rad sem obljubil, seveda. A bilo mi je čudno, skoro tesno pri srcu. Kaj hoče g. voditelj od mene? Morda sem pa kaj zagrešil? Res, da smo se pred sestankom na vrhu nekaj ruvali in suvali, pa to je bilo le za šalo. Tega nam menda ne bo zameril? Kaj torej bo?...

Ob koncu je g. pater povzel: da se bolj in bolj uresničuje božje kraljestvo med našim ljudstvom po evharistiji in da bolj in bolj raste to božje kraljestvo na vsem ozemlju naše domovine, posebno pa v srcih mladine — to bo najlepši sad evharističnega kongresa. »In zdaj pazite!« je končal, »v ponedeljek zjutraj torej odidemo, kakor je dogovorjeno, na taborjenje. Točno in vsi, ki se vas tiče!«

»V ponedeljek, v ponedeljek!« je zašumelo po kapeli. Radostno so si meli roké vsi, ki so jim gmotne razmere dovoljevale udeležbo; saj so komaj čakali te patrove besede.

Nekaj seveda nas je bilo, ki smo ostali kakor pribiti v klopih: vedeli smo, da taborjenje (šotori, hrana) stane in da brezplačnih mest g. pater ne more ustanavljati. Tolažili smo se z upom, da pojdemo drugo leto tudi mi...

Taborniki so razburjeni odhajali. Tedaj sem jaz nastopil pot h g. patru. Srce mi je nemirno bilo. Kaj bo? Doslej g. pater še ni bil nikogar javno, vpričo vseh pozval k sebi. Tako je pozival le tiste, ki so si bili že itak svesti, da zaslužijo grajo.

Potrkal sem.

»Ave!« je zaklical g. voditelj.

Vstopil sem. Delal sem se pogumnega, vendar sem napeto iskal v patrovih očeh...

P. Kristič je stal ob pisalniku in pravkar zapiral mapo, ki jo je bil imel pri zborovanju. Prijazno mi je podal roko: »Sédi, Peter!« Sédel je tudi sam.

Ko sem videl smehljaj krog usten patrovih, me je minil strah. Ne bo hudega, sem si rekel.

»No, kam pojdeš pa ti na počitnice, Peter?« me je vprašal.

»Za kak dan k stricu na Došenjsko, sicer pa ostanem v Ljubljani.«

»Pa bi šel rad z nami taborit?«

»Na to si niti misliti ne upam. Starši ne zmorejo.«

Tedaj pa je dejal g. pater: »Čuj, Peter! V šoli si storil več ko svojo dolžnost. Starši so lahko zadovoljni s teboj. Pa tudi v kongregaciji si dajal vedno dober zgled. V svojem razredu si zanj pridobil dva sošolca, iz drugih pa celo tri. Teh petero ti je vdanih, da se kar čudim, in prav dobro si jih podučil, kaj je kongregacija. Vem, da ne pričakuješ plačila za ta svoj trud, ker si delal iz ljubezni do Boga, do Marije. Vendar pa ti hočem napraviti veselje. Čuj, Peter! Neki dobrotnik mi je izročil vsoto, da brezplačno sprejemem kateregakoli na taborjenje. To ugodnost naklonim tebi, če tvoji starši pritrdijo. — Seveda upam, da boš tudi v taborišču tako dobro vplival, kakor si med letom, in tovarišem dajal lep zgled. Posebej ti priporočam Julčeta Ščuko...«

Pri teh besedah je g. pater prenehal. Najbrž je bral v mojem obrazu, kaj se godi zada, v duši. Po nepričakovani novici, da me vzame na taborjenje, je vse kar vriskalo v meni in sem samo čakal trenutka, da dam kakorkoli duška svoji hvalečnosti; ali, ko mi je omenil Ščuko, mi je bilo, ko da me je nekdo polil z ledenomrzlo vodo. Nobena beseda mi ni hotela iz grla.

Tedaj je g. voditelj vprašal kar naravnost: »Zaradi Julija Ščuka si se tako ustrašil?«

Priznal sem: »Oh, g. pater, iz vsega srca sem Vam hvaležen, da smem z Vami v taborišče, in zares ne najdem besed, da bi se Vam in neznanemu dobrotniku zahvalil. Ali da naj ondi skušam dobro vplivati na Julija?... Kako naj to storim? Saj vendar veste, da ta naš tovariš odbija od sebe vse in da nima prav nobenega prijatelja med nami zaradi svojega odurnega vedenja...«

»Prav zato ga mora dobiti!« je takoj nadaljeval p. Kristič. »Ni sicer v vseh ozirih resničen in upravičen rek francoske pisateljice gospe pl. Staël: »Tout comprendre c'est tout pardonner,« ampak v tem našem primeru, se mi zdi, je Julij prav za prav nesrečen otrok. Bil je edinec. Oče mu je zgodaj umrl, mati pa, vsa posvetna, vsa lahkomišljena, brez globljega verskega življenja, sinka ni znala vzgajati, tudi si ni vzela časa za to, hoteč uživati mladost, misleč nase in svoje zabave. Dovoljevala mu je vse, ni mu znala zlomiti trme, ni z njim molila, ni ga vodila v cerkev; kar je njegova mlada duša v najnežnejših letih dobila verske hrane, jo je dobila od krščanske služkinje... In vendar je bila ta duša v svojem jedru plemenita, dobra... Želel je nadarjeni otrok videti v materi vzor vsega lepega, plemenitega, pa je ta vzor iskal zaman... Mar je čudno, če je zdaj v svojem značaju ves razdvojen, nestalen,

včasih razposajen, kar divji? Po srečnem naključju pa je prišel v kongregacijo... Zdaj ima štirinajst let; zdaj se odloča za vse življenje: ali pojde na desno ali... na levo. In zdaj mi odgovori, Peter: mar naj ne tvegamo vsega, da mladega človeka rešimo verske propasti?»

Globoko me je pretresla povest o tovarišu. V hipu sem premeril svoja otroška leta pod okriljem skrbnih, vernih staršev, in jih primerjal z Julijevimi, pa sem uvidel, da je res nesrečen, pomilovanja vreden, pomoči potreben. Treba je res, kakor večkrat dé g. pater, »za kulise pogledati«, pa človek vse drugače, zares mileje sodi o ljudeh, ki se zde na zunaj zopni, neprijazni, odljudni.

Nisem se več obotavljal. »Storiti hočem za Julčeta vse, da ga naredimo za dobega kongreganista,« sem obljubil. G. pater je bil vesel. »Vidiš,« je smehljaje dejal, »Kristus je rekel Petru: »Doslej si bil ribič rib, poslej boš ribič ljudi.« Tudi ti, moj dragi, si Peter in povrh še Ribič. Bodi torej ribič in ujemi — za Kristusa in Marijo — Ščuko!»

»A kaj naj bo moj trnek, g. pater?« sem še vprašal.

»Trnek? Molitev in zgled. Pripravi Julčeta do tega, da bo začel vse delati iz ljubezni do Boga in Marije, pa si storil vse!«

Vesel sem se vračal domov. Veselje je zavladalo pa tudi doma, ko sem povedal, da pojdem z g. patrom taborit. In tedaj se je zgodilo nekaj nepričakovane —

Mati je dejala: »Če greš ti, naj gre pa še tvoj bratec Pavle s teboj. Rada se imata, brez tebe bi mu bilo dolgčas doma, naj gre! Zmerom je bolje, če sta brata skupaj. Drug drugega bosta varovala, drug drugega branila, če bo treba. Si bova pa midva z očetom toliko pritrgala, da plačava zanj!«

Brat Pavle hodi zdaj v drugi gimnazijski razred; kot prvošolec je že tudi hodil v kongregacijo. Ko je slišal materino besedo, je začel od veselja poskakovati in kozolce prevračati. Toliko sreče ni pričakoval. Lahko si mislite, da smo ves večer vsi, starši in midva, ugibali samo o tem, kako bo na taborjenju.

Ko sem že ležal, sem se pa le spomnil, da je toliko radost Pavletu (in z njim meni) pripravila prav za prav samo brezkončna požrtvovalnost najinih staršev. Pritrgovala si bosta doma, odrekla se temu in onemu, dočim se bova midva brezskrbno veselila. Oh, oče, mati!...

Odhod - Pot - Prihod

Prišel je slednjič težko pričakovani, srčno pozdravljeni ponedeljek. Vsak dijak vé, da se tisto noč pred majniškim izletom slabo spi in da vsaj polovica izletnikov ponoči vstaja in hodi k oknu gledat, kakšno vreme bo in pa, koliko

Kje je dolinica,
gospod pater?

je ura, da ne bi — bogvaruj! — fant zamudil. In tako je bilo tudi pred našim taborskim izletom. Čemu bi torej to opisoval? Brat Pavle je brkljal menda vso noč. Ob treh zjutraj pa je bil že napravljen. Začelo se je res svitati. Oglašili so se prvi ptiči, v začetku posamez, potem v zboru. Ob štirih je vzhajalo sonce. Napočil je krasen poletni dan. Pred odhodom iz izbe naju je mamica prekrizala in še enkrat zabičala: »Ne plezajta po nevarnih skalah! Peter, pazi na Pavleta! Ubogajta g. patra! Ko prideta tja, nam pišita!«

Ulice so bile še kar prazne, ko sva stopila iz hiše. Vendar je nekaj zgodnjakov že šlo v cerkev v stolnico ali k frančiškanom. Tudi prvi mesarski vozovi so že drdrali in ropotali po Poljanski cesti gori.

P. voditelj je maševal o petih. Pri maši smo bili vsi razen Julčeta, ki ga bržčas mati ni zbudila. Molili smo za srečen izid taborjenja. Bili smo tudi vsi pri sv. obhajilu.

Po sv. maši je vsak dobil skodelico kave — že na skupni račun —, nato pa smo zadeli nahrbtnike na rame in kar je še vsak moral nositi (šotornino, kuhinjsko posodo, živila...).

Na kolodvoru je prišlo nekaj očkov in mamic k »težkemu« slovesu. Prišla je tudi gospa Ščuka z Julčkom. Obadovič mi jo je pokazal: »Vidiš, to je Julčtova mati!« Bila je oblečena kot kakšna gledališka igralka. Imela je ustnice barvane s crayon rouge, lica pa s pudrom; pušila je cigareto. Rekel sem Obadoviču: »Julij se mi smili.«

V vlaku smo imeli svoj posebni voz. V sosednem vozu je hrumela neka druga »odprava«, ki je bila namenjena — kakor smo kmalu videli — skoro v prav tisti kraj kakor mi. Bili so pa fantje in dekleta. Nisem poznal nobenega.

Tri minute pred šesto se je vlak premaknil in začel drdrati. Mahali smo z robc. Na peronu so nekatere mamice imele — skrivaj — solze v očeh.

Bogovič Francelj, naš komandant (saj je vseučilišnik), je udaril v svojo kitaro in zapeli smo vsi:

Na planincih sončece sije,
na planincih lušno je.

Pogledal sem po vozu: z g. patrom nas je bilo enoindvajset. Čedna družina! Razen treh večjih — že imenovanega Bogoviča, potem Krpana Toneta, ki je imel nalogo, nepokorneže (ako bi jih kaj bilo) mikastiti in krotiti, ter Kuharja Doreta, ki je bil res naš vrhovni kuhar — je sedel po klopek vagona sam drobšč, ki ga boste še sčasoma od prijetne in morda tudi neprijetne plati spoznali. Nekateri so že delali »dopolnilni izpit« iz zajtrka — »Dolinarjeve« žemljice so se drobile pod neverjetno podjetnimi zobmi. V Šiški je pokazal Vinkovič Volodja da dobro pozna našega Erjavca. Zavpil je »Tukaj je bil doma Šnakšneperlajn!« A tako »učeni« Vrstovšek Ivo je brž dodal: »Pa Vodnik Valentin tudi!«

Zagledali smo pred Vižmarjami škofijsko gimnazijo. Padali so dovtipi: »Kaj neki delajo zdaj spiritusi asperi in lenisi?« »Po praznih sobah strašijo!« »O, spiritus asper je odšel na počitnice.« »Najbrž mu ni bila všeč prežganka.« »No, Breznik ima zdaj mir!« »Zdaj še celo preveč: hodi na Šmarno goro modrasem jezik pulit!«

Ko smo gledali Šmarno goro, ki se je kadila v jutranji megli, je debeli Milanovič ponovil stari dovtip: »Če bi bila Sava mleko, Šmarna gora pa žganec, in bi žganec padel v mleko, to bi bil štrbunk!« »In Milanovič bi se vgnezdil kar sredi žganca ter delal predore na vse strani,« se je oglašil nekdo iz kota.

V Mednem je Kraljič naredil prav slab dovtip: »Ali imajo tukaj dosti medu? Ali je postaja morda medna kakor so medne hruške? Tukaj je Med-no, takoj naprej pa Med-vode! Ali ni čudno?« In zavrnilo so ga, da se čudno zdi samo — njemu!

Onkraj Medvod jo je pogruntal Ljubljancič Dolfe: »Fantje! Sorško polje! V nedeljo bodo v Mavčičah slavili stoletnico rojstva Simona Jenka!« Zapeli smo navdušeno »Naprej, zastava Slave!«

Vlak je obstal. Naša postaja! Trije najmočnejši fantje so planili ven in sprejemali našo prtljago, katero so jim drugi trije podajali kar skozi okna: kotle, ščote itd. Tako je šlo hitreje. Od ostalega drobiža je pograbil vsak samo svoj nahrbtnik. Pred kolodvorom je čakal konjiček z vozom. Naložili smo nanj vse razen sebe samih. Samo Volodja in Trlica sta prisledla kot varuha naših stvari. Bila sta bolj šibkih nog in srca, na tihem sta tudi upala, da jima bo dal voznik za čas vaje v roke. Mi pa se nismo strašili poti. Voz je odpeljal. Tedaj se je pričela služba Franceljeva. »V red! Nastop! Namenoma sem se pridružil Ščuki. G. pater je dejal: »Pred vami sta dve vzdolžni dolini, po obeh tečeta vodi, ki se tu družita. Kaj menite, v katero pojdemo?« Tedaj je Krpan začel deklamirati iz Valjavca:

Kam drži na desno cesta,
kam drži na levo pot?
Mož, povejte mi po vesti:
kje se laže ognem zmot?

In še to je dodal g. pater: »Najprej pridemo v mestece. Toda ne bomo se ustavili. Nikjer! Gremo naravnost!«

Onkraj mesta se je pričela lepa dolina. Po obeh straneh zeleno pobočje, po sredi dere voda, nad njo precej visoko je izpeljana gladka cesta.

»Kako se pravi tej vodi?« me je vprašal Ščuka. Pojasnil sem mu, da je to slavna Sora.

Sonce je začelo pritiskati, žgati. Četa je marširala tiše in tiše. Po travnikih so kosili, na njivah želi ali okopavali ali pleli. Povsod so — smo videli — delali tudi otroci, karkoli. Pa sem dejal Ščuki: »Vidiš, kmetski otrok je zmerom vprežen, tudi v šolski dobi; nikoli nima počtnic. Koliko smo na boljšem mi! Zato moramo biti pa hvaležni!«

»Komu?«

»Bogu in stanu, ki nam prideluje živež.«

Po treh urah marša smo slednjič začuli odrešilni vzklik g. patra: »Krnica! Na levo! Čez most! V prečno dolinico!«

Prekoračili smo most, tóda dolinice nikjer. »Kje je dolinica, g. pater?«

»Naprej ob potočku!«

(Nadaljevanje.)

»Dalmatia est terra«

Ce se ne motim, je bil to prvi stavek v naših latinskih vadnicah za prvo šolo. Stavek sem si pač dobro zapomnil; kaj dosti več pa o Dalmaciji ne bi vedel povedati, kakor da je »terra«, če ne bi bil v letošnjih počitnicah deležen nepričakovane sreče: s sedmimi tovariši istega stanu sem prebil na ca. 20 km od Šibenika oddaljenem otoku Žirje v sredi med preprostim ljudstvom skoraj mesec dni.

S poti bi bilo merda zanimivo omeniti le, kako smo se v Šibeniku sprli s policajem. Do tega je prišlo takole: Imeli smo naročenega voznika, ki bi nam peljal obilno prtljago do pristanišča. Mož se je zmotil in zapeljal voz na kolodvorski prostor. Poklicni nosači pa po policaja! »Ne pustim!« se srdito zadere. Naš vodja, mladi žirjanski župnik (F. K., Slovenec, ki je lani prestavil za »Mentorja« Tóthovo »Čisto mladost«; Bog živi tega vélikega prijatelja mladine, posebno študentov!), mu energično odvrne: »Mi smo sicer pripravljeni, naložiti prtljago na voz izven kolodvorskega prostora, a po zakonu tega nismo dolžni, ker smo voznika vnaprej naročili.« Sedaj je bil šele ogenj v strehi: »Zame nije zakon!« Nismo vedeli, kaj bi. Znosili smo vso svojo robo pred kolodvor in se žalostno ozirali na vse strani. Končno smo pomignili poklicnim nosačem — kaj smo hoteli — naj oni peljejo vse skupaj k morju.

Za drag denar smo po peturnem čakanju dobili veliko barko (potniški parnik nam je ušel), ki nas je potegnila do zaželenega otoka. Otok se je včasih imenoval Insula Asuriorum. Dolg je ca. 20 km. V sredi otoka se vleče dolga rodovitna dolina. Rdeča kraška prst redi trto, oljke, smokve in slive, ostali otok pa pokriva samo sivo kamenje, iz katerega poganja semintja brinje, mirta, rakita, divja oljka itd. Robato kamenje kar zveni pod tvojimi čevlji. Njegova barva se pa kaj lepo ujema s prekrasnim temnomodrim morjem. Tik vrha kamenitega hriba prihuljeno čepi siva trdnjava.

Otok je imel baje že predzgodovinske prebivalce, nato Ilire in Rimljane. Na južnem koncu je videti mogočne razvaline. Spraševal sem ljudi, kaj je to. »Ona velika zgrada? E, pa da — zgradila ju kraljica Teuda.« Drugi je zatrjeval, da je sezidala oni grad carica Milica (!), tretji pa, da Peter Krešimir IV. (1058—1074; ca. 1069 obnovil s privoljenjem Bizantincev, ki so imeli težke boje z Normani in Seldžuki, hrvatsko oblast nad Dalmacijo). Zadnje bi utegnili biti. Kajti to je gotovo, da je on ta mogočni grad in ves otok daroval benediktincem. Tudi na Žirjah so se spomnili, da je treba stara, častljiva imena spremeniti in so pred nekaj leti predlagali, naj se otok imenuje Krešimirovac. Cerkev je znotraj presenetljivo lepa (pet lepih marmornatih oltarjev: z umetniškimi slikami, starinski križev pot). Ganila me je lepa simbolika v prezbiteriju: na obeh straneh visita od stropa dve umetno in na drobno izdelani ladjici. — Ob stenah prezbiterija vise poldrug meter dolge, lepo okrašene, debele sveče (kakor pri nas velikonočne); vsaka nosi z debelimi črkami zaznamovano ime darovavca in za gotovo mora biti vedno obrnjena tako, da se ime vidi po cerkvi. Opomnim naj še to, da te sveče nikdar ne gore. Nekoč je hotel župnik eno od njih porabiti za cerkev. Darovavec nikakor ni pustil! »Zakaj pa potemtakem sveče visé v cerkvi?« — »Zato, da jih ljudje vidijo,« prostodušno odvrne verni darovavec... (Predpostavljati morate vedno, da so južnjaki že po naravi bolj domišljavi. Še dva zgleda za to!) Na Žirjah (mislim, da tudi marsikje drugod po Dalmaciji) ne morejo vsakega groba posebej kopati, ko je vse skalnato. Zato imajo dolgo vrsto v zemljo cementiranih grobnic, v katere »pokopljejo« več mrličev, in sicer drugega na drugega in brez krste (le v rjuhi). Napisa ni nobenega. Dva farana sta bila pa vendar toliko bogata, da sta si postavila svoji grobnici. Eden od teh dveh je dal vklesati na grobnico tele besede: »N. N. podigao je ovu grobnicu na večnu uspomenu.« Župnik mi je še povedal, da je ta mož dolžan cerkvi še 200 Din za prostor...

Sli smo tudi na izlet k slapovom Krke. Med potjo smo se ustavili v Skradinu in obiskali tamkajšnjega župnika. V veži ima še danes obešene velike napise, postavljene na slavoloke takrat, ko je bil na to faro inštaliran. Za razliko naj povem, kaj je doživel slovenski župnik na svoji fari. Nekaj časa po sprejemnih slovesnostih je zagledal slavnostni napis s slavoloka za straniščem... Sedaj boste mislili, kakšen nadutež je skradinski župnik. Pa ni tako. Južnjaki dajo več na svojo čast ko mi! Nas je prav lepo pogostil in nam s kupo izvrstnega maraskina (vino iz posušenega grozdja, podobno likerju) nazdravil: »Živeli Slovenci!« — Včasih je bila v Skradinu škofija, ki so jo pa pred 100 leti reducirali na faro z naslovom opatijske. Skradinski župnik je torej opat brez samostana. Ima pa še vso škofovsko opravo, ki jo sme ob večjih praznikih tudi nositi pri sv. maši. Škofovskih kap ima več. Eni od njih so miši snedle bogato z zlatom obloženi trak... Župnik je dobro pripomnil: »Sic transit gloria mundi!« — V Skradinu sem bil navzoč pri najdaljših litanijah, kar jih pomnim iz svojega življenja. Cerkev je velika (stolnica!), ljudi je bilo malo, zato se je opatov glas gubil v ogromnem prostoru. A kaj to! Ob oltarju je stal postarni cerkovnik in še dva moška. Cerkovnik je z vsako kretnjo dokazoval, kako mu je vse to odveč; posebno sem se začudil, ko je obrnil svoj telovnik in strkal z njega prah... Da ne govorim o njegovih odpevih... Župnik nam je pokazal sliko, ki je nekoč visela v kapelici Bribirskih (Bribir leži nekoliko nad Skradinom). — Vprašal sem g. župnika, kaj tako pritrkava. Pa sem zvedel, da zvoní mrliču... Ker sem spet pri mrličih, naj pripomnim, da se Dalmatinci (vsaj na Žirjah) zelo bojé mrtvih. Zato morajo ženske pri pogrebu na glas hvaliti pokojnega, da ne bi hodil nazaj. — Našo kuharico je večkrat kdo vprašal, če mrtvi nič ne hodijo prisluškovat na vrata, ko je župnišče tako blizu pokopališča.

(Dalje prihodnjič.)

»Katoliška cerkev mi je, čeprav sem zelo vdan svoji pravoslavni cerkvi, vedno imponirala s svojo edinostjo, s svojo dobro organizacijo in disciplino, z veliko avtoriteto, katero v vsem katoliškem svetu uživa rimski papež. V svoji univerzalnosti katoliška cerkev najbolje ustreza duhu krščanske vere, ki je univerzalna, ki obsega vse božje otroke na zemlji...«

Živojin Perić, profesor prava na univerzi v Beogradu.

KONGREGACIJSKI OBZORNIK

Otroci Brezmadežne — na svidenje pri Materi!

† Stanki Slapšakovi v spomin.

Deveti dan po prazniku Vnebovzvetja naše ljube nebeške Matere, je odšla naša Stanka k Njej v večni dom. V soboto zvečer je bilo, ko je utrgala nebeška Vrtnarica v svojem zemskem vrtu bel, dehteč cvet, našo Stanko, in jo presadila v svoje veselje tja na vrtove večne blaženosti. O, kako smo zazlokali tisti hip, a bili smo nekako utolaženi, ko smo jo videli počivajočo na bolniški postelji, vso belo in spokojno s pol odprtimi očmi, kot bi nam hotela še nekaj reči; morda — da je tako lepo tam, kjer je zdaj ona in kamor želimo mi vsi. Stanka je umrla, in njena smrt je bila lepa, kakor je bilo lepo vse njeno življenje — življenje vestnega in dobrega otroka Brezmadežne.

Bila je učiteljica-kongreganistinja. Po Mariji k Jezusu, po Njej k duhovni popolnosti in svetosti, je bilo načelo njenega mladega, a tako bogatega življenja. Sedem let je učila in vzgajala slovensko mladino, sedem let je sadila v mlada srčeca ljubezen do Nje, ki jo je sama tako otroško ljubila in častila. Kako rada je prihajala k družbenim sestankom, shodom, duhovnim vajam! Še pred letom dni, ko je kruta bolezen že segala po njej, je prišla v Lichtenthurnov zavod k duhovnim vajam, da se obnovi, dobi moči in pobude za svoj apostolat med našo mladino.

O, Stanka, ali si slutila, da so bile tiste duhovne vaje blagoslovljen uvod za one težke kalvarijske ure, ki si jih tako junaske prenašala? Mnogo, zelo mnogo si trpela. Ne zase, saj je bilo tvoje življenje otroško

lepo, za druge si darovala, za druge trpela. Mi vemo, da si zdaj pri Materi, da si ji že pogledala v ljube oči in ji povedala vse ono lepo, kar je bilo v tvoji duši. Zdaj počivaš pri Njej in si z Njo, Najlepšo in Najboljšo... Srečna si, Stanka! Mi pa še romamo proti cilju in je naša pot tolikrat tako temna in ozka, naša moč in ljubezen pa kakor umirajoča lučka... Pa smo otroci Brezmadežne in hočemo k Njej — k Materi. Stanka, daj, tudi o nas ji povej in prosi za našo družico, da postane vse bolj Materi v veselje. In potem pridemo nekega dne za teboj, Stanka. Pri Materi se spet vidimo: to nas tolaži, to nam je svetlo upanje v težkih dneh. In pri Njej nam bo lepo, saj bomo — pri Materi...

Na tihem pokopališču tam v Dravljah počivaš, Stanka. Že so zveneli venci in beli šopki na tvoji gomili, toda lep spomin nate, sestra naša v Mariji, ne bo zvenel in umrl v nas. V zadnje slovo smo ti napisale na bel trak v vencu: »Otrok Brezmadežne, na svidenje pri Materi!« Da, Stanka, ljubezen do naše nebeške Matere nas druži tudi z onostranstvom, nam je poroštvo, da se vidimo, da se srečamo in nikdar več ne ločimo — kadar bo hotel ljubi Bog!

Počivaj v miru, draga Stanka, na svidenje pri Materi!

**Zborovanje delegatov DMK
v Ljubljani od 26.—28. junija 1935.**

Na tem mestu naj podam samo tehnično poročilo. Zborovanja se je udeležilo 41 delegatov, ki so zastopali 14 DMK in sicer: 3 mariborske: na klasični, na realni gimnaziji in v dij. semenišču (9 delegatov), Celje (3), Kranj (3), Kočevje (1), Ptuj (1), Novo mesto (1), Št. Vid (3), Šiška (4), Rakovnik (2), nato ljubljanske: stolna (6), jezuitska (4), križanska (4). Pogrešali smo DMK iz ljubljanskega Marijanišča in iz Mladinskega doma na Kodeljevem ter DMK iz Verzeja. Sicer pa so bile zastopane vse višješolske DMK. Zelo nam je bilo žal, da se niso mogli udeležiti našega zborovanja naši bratje iz slov. dijaške družine v Celovcu. Imeli so namreč zaključek šolskega pouka šele 6. julija. Pozdrav pa so nam poslali. Bili so duhovno z nami. Hvala Vam lepa, bratje. Pa na svidenje drugo leto!

Na programu zborovanja so bili sledeči referati:

Zgodovina DMK (P. Vrtovec S. J.).

Bistvo DMK (P. Vrtovec S. J.).
Notranje življenje kongreganista (P. Remec S. J.).

Apostolat DMK (dr. Hanželič).

Priprava in sprejem v MK (dr. Pogačnik).

Današnji problem kongreganista (abiturient F. Zagradišnik, Maribor).

O vsebini teh predavanj ne bom poročal, ker bodo skoro vsa izšla zaporedoma v Naši Zvezdi. (V današnji številki imate drugi referat.)

Takoj pri prvem sestanku nas je razveselil prihod prevzvišenega gospoda škofa dr. Rožmana, ki je vkljub velikemu delu za kongres našel časa, da je prišel na zborovanje. Povedal nam je veliko globokih misli. Lepo smo se Prevzvišenemu zahvalili za njegovo naklonjenost in dobroto.

Po vsakem predavanju se je razvil živahen razgovor. Iz poročil posameznih kongregacij smo se marsikaj naučili. Marsikaj smo prereševali — vse pa z namenom, da bi poživili kongregacijo in vzbudili vedno več zanimanja za kongregacijsko misel. Sedaj pa, delegati, na delo. Sedaj je vaš čas.

L.

Katoliška mladina v Španiji. V samostanu Ucles pri Madridu se je zbralo v septembru 40.000 mladih fantov, članov mladinske zveze ljudske stranke, ki jo vodi Gil Robles. Sklenili so: »Graditi hočemo novo državo, ki ne bo, kakor Azano-režim, zgrajena na krvi in solzah, tudi ne na dekadentnem liberalizmu. Hočemo pa sovraštvo in krivice nadomestiti z ljubeznijo, pravico in svobodo! Na skupni boj za Boga in Španijo!«

L.

V imenu svobode. Iz aktov, ki so bili izročeni najvišjemu sodišču v mestu Mehiki, je razvidna visoka kulturna stopnja boljše-
vških apostolov. V Puebla in Atlixon so aretirali 10 ljudi, med njimi nekaj žen, dva duhovnika in 15 letnega dijak, češ da so upornike preskrbovali z orožjem. Obesili so jih za roke, jim obtežili noge z verigami in jih pustili viseti dva dni in eno noč. Medtem pa so jih bičali in mučili. Dijak Miguel Hernandez je »priznal«, da so dovažali orožje in izjavo podpisal, ko so mu odrezali dva prsta na nogi. Ime duhovnikov: pater Saldana in pater Limon. General, ki je dal ukaz za mučenje, pa se piše Acosta. — Čudno, da se razne humanitarne organizacije nič ne zganejo! Če pa kje kaznujejo komunističnega atentatorja — je pa vse pokoncu. Vrana vrani oči ne izkljuje. L.

Lo-pa-hong. V zadnji številki lanskega letnika smo pisali o njem. 29. junija je ta apostol Kitajske v prisotnosti 1000 gostov odprl novo bolnišnico za živčno bolne v Sanghaju, ki jo je dal sam zgraditi. Sprejme lahko 600 bolnikov. Oskrbo so prevzeli nemški usmiljeni bratje iz Triera. Vodi jo dr. I. G. Halpen, profesor za psihiatrijo na visoki medicinski šoli v Sanghaju.

Cerkev raste. Okoli l. 1750 je bilo približno 100 milijonov katolikov; l. 1830 že 150 milij., l. 1870 že 200 milij., 33 let pozneje je število poskočilo na 300 milij. Ko je Pij XI. začel voditi sv. Cerkev, jih je bilo 350, danes računajo že s 370 milijoni.

Nemčija ima okoli 20 milijonov katoličanov. Letno jih naredi prave duhovne vaje čez 100.000! Sorazmerno bi jih moralo biti pri nas Slovenceh 6—7 tisoč letno! Pa vprašajte, koliko jih je v resnici!

Pij XI. je ustanovil v 13 letih svojega vladanja 103 nove škofije.

Urednik Ti piše...

Dolžnost urednikova je, da zakliče ob novem letniku bravcem in sodelavcem: Na delo! Pošljite mi člankov in pesmic, tudi prvih poizkusov, vi mladi na poboj Parnasa! Le nič strahu! Začnite — pa je že pol storjenega!

Nova zunanost Naše Zvezde Vam gotovo ugaja. Z lansko jih veliko ni bilo zadovoljnih. Pa smo precej žrtvovali za novo naslovno stran. Osnutek nam je naredil g. prof. Stanko Kregar, za kar se mu tu uredništvo in uprava najlepše zahvalujeta. Kaj pomeni, veš. Morje — skale štrle iz njega — nad njim pa Morska Zvezda, vodnica našega življenjskega čolna.

Na zborovanju delegatov v Ljubljani smo govorili o Naši Zvezdi. Sklenili smo, naj vsaka kongregacija takoj in prav kratko poroča uredništvu o svojih prireditvah, igrah, zbornih deklamacijah etc. Tako bodo druge kongregacije dobile pobude in pa — material! Saj veš, kako težko je kaj primernega dobiti. Pa tudi sicer nam pošiljajte tozadevnih nasvetov.

Pišite uredniku, s katerimi članki Zvezde ste zadovoljni in kaj bi še radi, da bi Zvezda obravnavala!

Z. Z.: Hvala Ti za pesmice! V pesmi: »O Mamka« ni pravega ritma, tudi misli so malo preveč razmetane. Tudi pri drugih dveh pesmi je opaziti, da si šele začetnik. Vadi se in še pošlji! »Povsod Boga« morda objavim!

V. S.: Tvoji »Spomini« so tako na široko zasnovani in tako malenkostno natančni, da zanimajo pač Tvoje brate in sorodnike, morda še celo znance — ne pa kongreganistov sploh. Pozna se jim tudi vsebinska in stilna površnost, da ne govorim o pisavi (na obeh straneh, spuščanje besed!). Navadi se pisati kratko, skrbno, zanimivo, v lepem jeziku. Pa zavedaj se, da skoparimo s prostorom. Morda bi bilo bolje, da bi nam sem in tja poslal opis posameznega doživljanja iz svojega življenja! — Kompozicijo nam pa le pošlji; radi bi namreč dobili primernih pesmi.

Kl. T., Št. V. id.: Lepo je, da skrbiš tako za brata. Vse bo v redu — v najkrajšem času. Malo potrpi! Odisej naj Te ne skrbi. Pa pozdravljen! Urednik.

Ugankarski kotichek

Steber.

a	a	a	a	a
b	c	c	d	d
e	e	e	e	e
e	e	e	g	g
i	i	k	k	k
l	l	m	m	n
n	n	o	o	o
o	o	p	r	r
r	r	r	s	s
t	v	z	z	ž

1. mesec
2. sad
3. delavec
4. kuh. posoda
5. izobrazba
6. veter
7. dan v tednu
8. reka v Afriki
9. drevo
10. dobrotnik

Na kaj kongreganist ta mesec ne sme pozabiti, čitaš po sredi navzdol.

Posetnica.

T. ALEŠ,

Sl. Javornik

Kaj je ta gospod po poklicu?

Prevažno vprašanje.

Obala, list, milina, jarek, Kočna, brenta, Donava, znak, šola, razvodje, breza, predor.

Vzemi iz vsake besede dvoje črk, pa dobiš vprašanje.

Ugankarski pomenki. Bodite vsi kongreganisti in kongreganistkinje najprej iskreno pozdravljeni! Spet imate v rokah svoje glasilo; vaše je, vam so namenjeni resni članki in skrbno izbrane razprave — zato vem, da ne boste »Zvezde« le površno prelistali, temveč tudi prebrali vso njeno bogato vsebino. Tole stran na platnicah pa je g. urednik odstopil nam, ki imamo veselje z ugankami.

Uganke so danes moderne, postale so skoraj »velesila«. Kar vzemite liste in časopise, malokateri bo brez njih — ne le slovenski, marveč tudi nemški, francoski, angleški itd. — Slovenci smo lahko ponosni, da imamo v tej »stroki«, če ne mednarodno, prav gotovo pa državno prvenstvo. Družinski list »Mladika« (večina ga pozna), ki ga izdaja Mohorjeva družba, prinaša v vsaki številki že skozi 16 let uganke, ki po svoji duhovitosti, izvirnosti in raznoličnosti daleč prekašajo vse druge.

Nekaterim se zdi reševanje ugank izguba časa; za nas pa pomeni nedolžno zabavo in prijeten odmor, ki ga je vsak potreben. Še korist prinaša ta zabava, ker moraš nehote obnavljati v spominu zgodovino, zemljepis, prirodopis, liturgiko itd., da razrešiš uganko. In če ti je sreča mila, te čaka še nagrada...

Le s korajžo se jih lotite! Rešitve teh ugank pošljite do 1. novembra na upravo. Izžrebanec si izbere sam dobro knjigo v vrednosti do 50 Din.

Sprejemam pa tudi dobre uganke, ki ste jih sami sestavili. Te pošljite na g. urednika (dr. Ign. Lenček, Št. Vid nad Ljubljano 70), ki jih bo izročil meni. — Ugankarski urednik.

Našemu dijaštvu se toplo priporoča

Mlekarna Janežič - Poljanska cesta 3

Mlečni sveži izdelki različne vrste, vedno v zalogi po zelo nizkih cenah

**25% ceneje
dobijo dijaki**

katerih starši so udje
Mohorjeve družbe,
knjige iz njene založbe

**v Mohorjevi knjigarni
v Celju, Prešernova ulica 17 in
v Ljubljani, Miklošičeva c. 19**

Mariborsko dijaštvo

kupuje vse potrebšćine
in knjige v prodajalnah

Tiskarne sv. Cirila

Koroška cesta št. 5

Aleksandrova cesta št. 6

in

Trg Kralja Petra št. 4

KNJIGE

ŠOLSKE IN VSE DRUGE,
DOMAČE IN TUJE KUPITE V

**JUGOSLOVANSKI
KNJIGARNI**

V LJUBLJANI
(PRED ŠKOFIJO)

NOVA ZALOŽBA V LJUBLJANI

KONGRESNI TRG

Se priporoča pri nakupu
knjig, šolskih in pisar-
niških potrebščin. Naj-
boljše blago po konku-
renčnih cenah.

Založba izvirnih slovstvenih del
(Cankarjevi in Finžgarjevi zbrani
spisi) in klasičnih prevodov iz sve-
tovne književnosti.

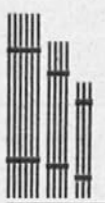
Papir šolske potrebščine

H. NIČMAN nasl.

*Prodajalna Katoliškega
tiskovnega društva*

Ljubljana, Kopitarjeva 2

**SALDA-KONTE
STRACE
JOURNALE
ŠOLSKE ZVEZKE
MAPE
ODJEMALNE KNJIŽICE
RISALNE BLOKE I.T.D.**

nudi po izredno ugodnih cenah

KNJIGOVEZNICA
JUGOSLOVANSKE TISKARNE
REG. Z. Z O. Z.
V LJUBLJANI, KOPITARJEVA 6/II

KAR JE RES, JE RES!

Najlepše TISKOVINE, naj bodo že za
pisarniško porabo ali pa LITOGRA-
FIRANE ozir. tiskane v BAKROTISKU
za reklamne namene, prav tako tudi
KLISEJE za naše oglase nam dobavi

**JUGOSLOVANSKA TISKARNA
V LJUBLJANI**

Izvršitev je prvovrstna, material brez-
hiben, cene so umerjene, dobava točna.
Telefon 2992

JOSIP OLUP - LJUBLJANA

Trgovina z manufakturnim blagom, moško
konfekcijo in modnimi potrebščinami

Trgovski prostori:

Stari trg 2, Pod Trančo 1, Kolodvorska 8

Širite list „Naša zvezda“

Ure, zlatnina,
optični predmeti

JAKOB VILHAR, urar
Ljubljana, Sv. Petra c. 36

Dobra in cena

hrana

se dobi v

Zadružni kleti

Kongresni trg 2

Ljubljana